

FALSIFICAREA ORIGINII LIMBII RUMÂNE

Constantin Olariu Arimin, istoric, România.

„Dragostea de omenire, care nu se sprijină pe patriotism,
pe dragostea pentru națiunea ta, nu este decît o iluzie, iar
cei ce se laudă că iubesc pe toată lumea, o fac pentru a
demonstra că de fapt nu iubesc pe nimeni”.

(Johann Herder)

Pentru a înțelege procesul criminal de falsificare a originii limbii rumânilor, pus la cale de mafia cazară și executat sub pălăria Academiei Române timp de peste 150 de ani, trebuie să facem puțină istorie ca să înțelegem pe ce gîrle mocirloase a curs veninul sataniștilor. De la vechii greci ne-au ajuns cîteva legende care spun despre *Atlas fiul Soarelui*, că ar fi avut mare împărăție la nordul Istrului și un fecior de toată isprava numit *Auson*, care ajuns la vremea maturității, ar fi migrat în negura timpului în Italia în regiunea cursului inferior al Tibrului, Altă zicere ne luminează că fiica lui Atlas, Calypso, ar fi avut doi băieți *Auson* și *Latinus*, care ar fi plecat din Carpați în peninsula italică.

Latinul Ovidiu Naso cînd era mazîlit la Tomis pe la începutul secolului I al erei noastre, scrie în poemul *Pontice* I,2, 83-84 despre strămoșii noștri următoarele: „*Maxima pars hominum nec te, pulcherinna, curant/ Roma, nec Ausonii militis arma tinent*.” Și tîlmăcită povestea zice așa: „*În cel mai înalt grad grupul omenesc al luptătorilor ausoni își zăngăne armele și nu tu frumoasă și îngrijită Romă, nu tu!*” se jelește în *Tristele* II.1, 199 cinstitul roman despre locurile neprietenoase unde l-a trimis în surghiun imperatorul Octavianus Augustus: „*Am fost exilat la marginea Ausoniei, în hotar cu Sarmătia*”. Adevărul din aceste versuri ale lui Ovidiu nu este amintit în nici un manual de istorie sau carte ce scrie despre timpurile noastre străvechi, iar unii dintre cei care au tradus versurile din latină în română au falsificat tîlmăcirea să nu supere pe latiniști, traciști sau evrei ce se pretind de circa 150 de ani, băștinașii plaiurilor carpatine. Însă și neamurile din sudul peninsulei italice s-au numit ausoni, iar ținuturilor le-au zis Saturnia **Ausonia** încă din secolele VIII-VII î.e.n., dovadă ce nu poate fi contestată de nimeni că geții au fost în peninsula mult înainte de a veni romanii la jaf în anul 101. Deci o legătură între limba getă și latină era știută de toată antichitatea, însă evreii care s-au pus să ne falsifice originea limbii, au scornit alte „*adevăruri*” revelate numai lor, falsuri cu care și astăzi Academia Română se mîndrește că a reușit să îndobitocască atît de îngrozitor Neamul Românesc!

Scriitorul latin Claudius Claudianus, sosit la Roma în anul 395, scrie lucrarea intitulată *Cartea I în-potriva lui Rufinus* aflat în slujba curții de la Constantinopol, pe care îl acuză că „*acum pune în mișcare pe geți... între timp cobora spre noi sarmatul împreună cu dacii, masagetul îndrăzneț. Cînd mîna ta dreaptă (a lui Stilicon) a strivit cetele dacilor...*” Deci geții sau dacii în năvălirile din anii 402-403, sînt pentru istoricii români numai niște fantome care trebuie șterse din răbojul timpului, tot așa cum ne-au

falsificat cam tot ce au scris ei despre istoria spațiului carpatic și a neamului care a făcut-o aici.

Dau un alt exemplu de scriere venită din imperiul roman de răsărit unde urdiile geților și goților au poposit în perioada 382-410 primind sălaș în sudul Istrului și statutul de prieteni sau confederați chiar de la împăratul Teodosius, povestea fiind lăsată nouă de către Synesios (370-413 e.n.) filozof grec din Cyrene. În scrierea *De regno* biciuiește moravurile curții imperiale de la Constantinopol și rolul tot mai mare pe care îl ocupă geții și goții în structurile de putere imperiale. *De providentia sive Aegyptius* este scrisă în mare parte alegoric și arată starea imperiului roman de răsărit în timpul împăratului Arcadius(395-408). Citatele de mai jos sînt din *Hymni et Opuscula*, care ne vorbesc despre isprăvile geților și goților din anii 400-410 ce formau grosul trupelor armatei imperiale. La capitolul XV,17 îi găsim menționați pe falnicii geți care făceau din cînd în cînd incursiuni de jaf peste granițele imperiului fiindcă nu primeau în mod corect stipendiile promise! „Dar aceia n-aveau nevoie a-și întări casa pentru a-i respinge pe barbarii sosiți din Asia sau din Europa. Doar prin isprăvile lor atrăgeau atenția vrăjmașului și o întăreau pe a lor. Treceau deseori Eufratul ca să lupte împotriva parților, sau Istrul ca să atace pe geți și massageți. Dar iată că aceștia din urmă, care obișnuiesc să-și pună alt nume, ba chiar unii dintre ei își schimbă trăsăturile feței într-o anumită dibăcie, ca să pară că s-a născut din pămînt un neam nou și îngrozitor, aceștia vă înspăimîntă astăzi. Ei trec Istru și cer plată pentru pacea pe care ne-o îngăduie”. Textul arată explicit că chiar după anul 400, la nord de Istru era neamul get și nu fantomele lui barbă-albastră care le îngăduiau romeilor zile cu pace dacă le plăteau cinstit și cu înțelegere stipendia pentru că păzeau granița de la nordul fluviului de crivăț și alte vijelii și mișelii ce puteau să se arate!

În anul 448 împăratul Teodosiu II al Bizanțului trimite la Atila o solie ca să trateze despre birul pretins de huni ca să nu le calce granițele romeilor. Din delegație a făcut parte și istoricul Priscus care ne-a lăsat informația povestind în lucrarea *Istoria Bizanțului*, că apropiindu-se de reședința hunilor ce era undeva în Banat, a stat de vorbă cu o persoană ce a spus că este de neam *auson* și *băștinaș*. La masa dată în cinstea soliei bizantine de către căpetenia hunilor, grecul a stat tot lîngă un auson care vorbea cu ceilalți în *limba ausonă* dar mesenii mai vorbeau în hună și gotă. „...apropiindu-se cineva pe care după haina lui scitică eu îl luasem drept barbar, m-a salutat în limba elină zicîndu-mi: Gaire! Așa că eu firește m-am mirat că unul dintre sciți vorbește elinește, căci, amestecătură de neamuri ei se mulțumesc cu propria limbă barbară a fiecăruia, fie cea a hunilor, fie cea a goților, ba fie cea a ausonilor, aceia care sînt mai amestecați cu romanii și nu ușor le vine lor a vorbi elinește, afară numai doară a celor robiți din Tracia sau de pe coastele Iliriei”. Aici găsim lămurirea explicită că acești ausoni erau urmașii geților sau valahii cum vor apărea ei peste cca 100 de ani în scrierile bizantine, precizînd că „sînt mai amestecați cu romanii”, adică apropiați ca limbă cu aceștia, iar pasajul nimicește golănia numită „latinizarea dacilor” atît de scumpă evreilor și Academiei Române. În pasajul al doilea Priscus amintește că la masa lui Attila apare un măscărici numit Zercon, care făcea pe toți să rîdă împleticind talmeș-balmeș la un loc vorbe luate din cele trei limbi ale țării, anume

limba *ausonilor*, hunilor și goților. În al treilea pasaj, Priscus ne spune că la același prânz, un barbar care ședea la masă lângă dînsul și care cunoștea limba *ausonilor*, i-a vorbit în această limbă și Priscus l-a și înțeles – ceea ce nu se putea întîmpla dacă *ausonii nu ar fi avut un grai apropiat de latina* cea vorbită atunci pe care o cunoștea și solul grec. Cuvîntul „*auson*” după rînduiala limbii noastre cea rumună se descompune astfel: *aus*: neam străbun, strămoș + *on*: neam, clan, adică *neamul cel mai vechi* sau neamul străbun, cel venit din titani, giganți, atlanți, runcus și purpureus cum au scris latinii, fi-le-ar peana de pomină! Iar *Ausonia* amintită și de Ovidiu este ținutul unde își duceau viața acești *ausoni* fiindcă *ia* după vechea limbă carpatină înseamnă piatră, pămînt, palmă și cinci.

Același bizantin ne-a mai lăsat informații despre felul cum era întîmpinat Attila de către supuși: „*Cînd Attila a ajuns aproape de casa lui Onegesius, deoarece drumul spre palatul regelui trecea pe la el, i-a ieșit înainte soția lui Onegesius împreună cu o mulțime de sclave. Unele aduceau bucate, altele vin, căci aceasta este cea mai mare cinste la sciți*”. Este al doilea nume folosit de Priscus pentru stră-moșii noștri, povestea fiind foarte veche în cultura grecilor, iar obiceiul „*sciților*” adică *geților de a-și întîmpina oaspeții cu bucate(pîine) și vin este și astăzi păstrat de unii români care încă nu s-au „globalizat”* așa cum vor liftele care urmăresc să ne șteargă din spațiul carpatic.

Într-o „*ocolnică*” sau hotărnicie cum s-ar spune azi, pentru a statornici hotarele rășinărenilor, scrisă în vechea limbă română cu litere strămoșești pe care unii le-au numit chirilice, dată de regele Matei Corvin românilor din Rășinari la anul 1488, se amintește de un alt document mult mai vechi, ce ar fi fost primit „*de la vechiu Craiu Attila, la anul 420*”, iar căpetenia hunilor a murit în anul 453 și după un an dispare marele lui imperiu clădit cu sabie și pîrjol. O cronică germană scrie în latină despre căpetenia hunilor că stăpînea: „*Athila rex Hunnorum me dorum, Dacorum, Metus Orbis, Flagellum Dei*” și pe înțelesul nostru este: *Atila rege al hunilor, al dacilor, spaima lumii și biciul lui Dumnezeu*. Asta știa feudalitatea timpurie a Europei, că dacii de la Nistru pînă în Panonia erau supușii fioroasei căpetenii asiatice, dar trăind pe vechile teritorii ale Dio Getia! În aceste scrieri, iese în evidență importanța populației băștinașe carpatine numită *geți, ausoni, sciți și acafiri* în scrierile bizantine, *valahi și rumuny* în cele germane și *daci* în textele latine, în structura imperiului întemeiat de Attila, deci eram aici din străvechime și nu cum mint astăzi leprele că am fi venit din sudul Dunării în secolele VIII-XI, dar românii de astăzi nu au nici o legătură cu *ausonii, geții sau dacii* vechilor cronici!

În *Lexiconul* lui Suidas scris în secolul X în care este reprodusă și lucrarea lui Priscus, se face precizarea pe care ar trebui să o știe și istoricii români: „*iar ausoni însemnează regi*”.

Chiar în plin proces de falsificare a culturii și istoriei noastre de către sataniștii iudeo-cretini, arhie-piscopul Eusthatiu al Thesalonicului, scria în secolul XII, avînd la îndemîna izvoare vechi care mai erau în vremea sa: „*După cum spun unii, Auson, de la care își trag numele lor ausonii, a fost cel dintîi care a domnit la Roma și acest Auson a fost fiul lui Atlas și al Calypsei, după cum ne spune autorul scrierii despre numele ginților, Stephan din Bizanț*.” Deci străbunii noștri au fost în peninsula italică și nu

invers cum încearcă ticăloșii să ne falsifice istoria și originea limbii strămoșești, pretinzând că legiunile romane ne-au „civilizat” cu sabia pînă la ultimul dac, după care au adus aici la puit, tot mîlul imperiului roman din care se trag românii de astăzi!

Bizantinul Ioan Cinnamus scrie o *Historiae* unde la VI, 3 îi amintește pe vitejii ausoni: „Iar lui Leon, i-a dat ordin să năvălească cu o armată din altă parte, mai ales cu o nenumărată mulțime de valahi despre care se spune că au fost colonii de odinioară ai italicilor, să atace Ungaria din locurile vecine cu Pontul Euxin, pe unde nimeni pînă acum, din primele veacuri nu i-a atacat.... și invadînd Ungaria au ajuns în mai multe sate populate și fac o mare pradă. Ucid mulți oameni și pe foarte mulți îi iau prizonieri și cînd s-au gîndit să plece de acolo, fac o troiță de metal pe care o așază acolo cu următoarea inscripție: „Numeroșii urmași ai neamului Panonic i-a nimicit aici Marte, și puternicele cete ale ausonilor, în vreme cînd la Roma stăpînirea o avea divul Manuel (1143-1175), cea mai de sea-mă glorie a augustei dinastii a Comnenilor””. Deci la mijlocul secolului XII, dar sigur și mult mai înainte, chiar înainte de secolul I al erei noastre, poporul ales de Sîntu, adică Neamul Scoborîtor din Zei al geților, care era la vatra străbună de mii de ani, l-au trecut în cronică sub numele de *ausoni și valahi!*

Spațiul nostru de zidire a Neamului Scoborîtor din Zei a mai fost numit și *Sciția* cum găsim la Herodot care descrie în *Istoriei* IV, 48 unde era țara *Sciția* în vremea lui, fiind chiar teritoriul locuit de neamul get în vechime și de români în perioada interbelică. Și Strabon face această precizare în *Geografia*, la I, 2, 27, scriind despre popoarele din nordul Eladei care erau „*cunoscute la miazănoapte cu un singur nume: sciți sau nomazi cum le zice Homer...*” La VII, 3, 2 mai găsim precizarea despre geți care locuiau pe un mal și pe celălalt al Istrului, adică așa cum au locuit românii pînă să-i slavizeze pe cei din sudul fluviului bulgarii și sîrbii. Iar rabinul iudeul J. Flavius, scrie în *Antichități iudaice*, cartea 1.6, că grecii din vremea sa numeau spațiul de la nordul Istrului *Scythia Magogia*, adică *Sciția* de sub împărăția cerească a lui Gog, cum mai ziceau geții Ziditorului Neamului Omenesc!

Satiricul *Lucian din Samosata (125-180) în lucrarea satirică „Deorum Concilium”*, la capitolul 9 ne lasă un dialog între Zeus și supăratul Momus, care îi spune căpeteniei zeilor grecilor că la cinstita adunare s-au strecurat și divinități ale geților. Și trage ofuscatură greacă concluzia acestei stări de fapt as-fel: „*Consecința este că sciții și goții, observîndu-și reușita, plesnesc din degete la noi și împart cuvîntul lui Dumnezeu și nemurirea în stînga și în dreapta; astfel se face că numele sclavului Zamolxis s-a strecurat în registrul nostru*”. Îi mai încondeiază el pe goți și sciți, adică geți fiindcă acesta este sensul corect, pentru că îi necăjesc rău pe eleniștii elitiști, răspîndind în imperiu „*Cuvîntul lui Dumnezeu și nemurirea*”, dar despre această realitate religioasă a scris și Meliton din Sardes care precizează că filozofia creștină a venit de la barbari în imperiul roman înainte de anul 14 e.n. Ca să limpezim pe deplin zicerea privind obîrșia nemuririi la zburdalnicii „*sciți*”, îl aduc pe Herodot (485-425 î.e.n.) care scrie în *Historiae* IV, 93: „*Înainte de a sosi la Istru, primul pe care îi supuse Darius (514 î.e.n.), au fost geții, care cred că sînt nemuritori*”, ei fiind singurii în antichitatea timpurie ce aveau acest concept religios. Peste nouă sute de ani, filozoful Iamblichos, care a trăit în timpul împăratului Constantin cel Mare și a murit

în anul 333, în lucrarea *Viața lui Pitagora* scrie: „Zamolxe fiind trac și sclavul lui Pitagora și eliberându-se, s-a întors între geți și le-a dat legi, după cum am arătat mai înainte, chemându-i către bărbăție și convingându-i că sufletul este nemuritor”. Dacă acest concept religios a dăinuit atîta timp în mentalul colectiv al neamului get, înseamnă că aici în *Dio Getia* era o societate așezată la vatra ei de peste o mie de ani, iar falnicii geți își duceau existența la sud și nord de Istru chiar și în timpul cînd Iamblicos a scris aceste rînduri, *deci nebunia latrinistă este încă odată demascată ca o făcătură a Vaticanului și ulterior a mafiei cazare împotriva Neamului Românesc!*

La începutul secolului III, urdiile de geți și goți din imperiul amal de la est de Carpați, a încercat de mai multe ori cu sabia hotarele teritoriilor geților care erau sub stăpînire romană. În anul 214 împăratul Caracalla poartă război cu geții și goții la Istru, iar după încheierea păcii își face o gardă personală din geți și goți numiți „*leii scitici*”. Pentru că a reușit să încheie pace cu acești neostoii prădători, împăratul își mai adaugă cognomenele de *Geticus Maximus* și *Quasi Gothicus* adică popoarele care formau noua forță de temut pentru Roma, iar cu aceste informații dovedesc cît de mult se minte cînd se *susține că romanii i-au măcelărit pînă la ultimul pe geți după care „au colonizat” teritoriul cu mîlul imperiului*, cloceală din care s-a format poporul român, dar în sudul Istrului, pe undeva pe unde este astăzi Kosovo, iar în secolele VIII-X la ceas de taină și întuneric s-au tot furișat în nord alungîndu-i pe blînzii cazari sau evrei!

Iustinian (527-565), după ce ia sub sabia sa mari teritorii din nordul Dunării, le organizează în *thema Scitia* în anul 528 cum găsim în scrierea lui Ioannes Lydus, *De magistratibus*, III, 2.28 – 2.29, care a fost contemporanul evenimentelor. Deci timp de peste o mie de ani, grecii au folosit acest nume pentru teritoriul de la nordul și sudul Dunării locuit de geți în antichitate, popor cunoscut în evul mediu ca valah sau rumun cum își spunea el, etnonim ce nu are însă nici o legătură cu romanii sau Roma.

Un alt izvor care ne unge inima de mulțumire și mintea de lumină, este răvașul în latină al papei Nicolae, trimis împăratului bizantin Mihail(842-867) Bețivul în anul 858, unde îl batjocorește crunt *fiindcă latina din imperiul romeilor se vorbește numai arareori, dar „limba scitică”* adică cea vorbită în nordul Dunării în ținutul Scitia este peste tot, la fel întîmplîndu-se și cu fălosul iudeo-creștinism: „*În vreme ce toți barbarii și scitii din Scitia(ținutul din nordul Istrului care la acea vreme era locuit de geți sau valahi cum am arătat mai înainte), îndată ce se strecoară aceste viețuitoare, strigă zeului lor dar pe de altă parte nu cunosc limba(latină) și se roagă acolo și pietrelor de atîta timp singuri, însă undeva Dumnezeu îi strînge laolaltă în limba latină, sau numărul mare al barbarilor și limba scitică se aude că au depășit-o*”. Supărarea Papei vine din faptul că în imperiul bizantin *limba scitică* – sau *rumuna* ori *geta* după tăblițele de plumb – era o limbă vorbită de mare parte a populației. „*Iată zilnic, ba chiar de fapt mai cu seamă veselia dintre limba greacă ca cineva bogat, și limba barbară și scitică vorbită, cu care se amestecă, ca și cum puținul vostru farmec îl pierdeți, și de acea latinei nu-i este bine în acest caz, ca aici, și cu toată înțelegerea pentru ascultarea voastră, să nu dăunați vieții. Desigur, limba romanilor pe aici, pe cît este barbară și scitica pe la voi, este prima vorbire. Acum, într-adevăr dacă limba barbară a fost consacrată – recunoscută oficial – nu din judecata voastră inteli-gentă, fiindcă gluma este a voastră care vă chemați împărați romani, și totuși limba nu este a*

noastră a romanilor”. Și acest document venit de peste vremi este ascuns cu mare furie de către scornitorii de istorii și origini latine a Neamului Scoborîtor din Zei, fiindcă le strică toată drăceasca făcătură, iar DEX-ul este cel mai bun exemplu cum au falsificat originea limbii rumânilor această instituție.

Tăblițele de plumb descoperite la Sinaia în anul 1875 și făcute dispărute, iar astăzi mai știm numai de existența a 31 exemplare la Muzeul de Arheologie din București, sînt dovezile dăinuirii limbii carpatine din mileniul IV î.e.n. în limba rumână veche, iar cei ce spun că sînt false își arată deschis ura lor față de acest neam și față de istoria acestor locuri. Cea mai veche este turnată pe la anii 1600-1550 î.e.n. și cred că se datorează întoarcerii geților acasă în sudul și nordul Istrului după explozia de la Santorini din anul 1645 î.e.n. care a scufundat pentru mai mult de 10 ani Europa într-o perioadă de friguri groaznice. Pentru ei singura salvare a fost migrarea către sud, iar acest popas a durat cam 50 de ani. O parte dintre ei au rămas în continuare formînd regatul Mesia sau Masa amintit în documentele hitite din secolele XVI-XIII. Vedem aici principalele totemuri ale geților: balaurul, lupul, șarpele, calul, măiastra, taurul, poate și țapul. Și simbolurile: pomul vieții, barca solară, crucea în cerc, svastica, crucea mare și jos acel ciudat cerc cu coadă (roata vieții și coloana de lumină) cum a fost desenat în mileniul XXXVIII î.e.n. în peștera Coliboaia dar și pe tăblița de mai sus, apărînd și în complexul religios de la Sarmisetuza. *Aceste simboluri dovedesc continuitatea geților din populațiile care au făcut picturile de la Coliboaia* și deci o confirmare istorică ce aruncă la lada de gunoi a istoriei toate dogmele istoriografiei și lingvisticii europene. Lîngă el este Pomul Vieții cu cei șapte veghetori cerești (vîrfurile în sus; *dio* cum apar pe tăblițe sau *zmei* cum îi știm din „*poveștile*” noastre venite din bătrîni) și cele șapte zîne ale Maicii Pămîntești (cu vîrfurile în jos) fiind unite prin acea linie dreaptă de la mijloc care reprezintă legătura dintre cer și pămînt. Din spațiul carpatin aceste simboluri și concepte au fost duse în Ki-en-gi, Egipt, India și Canaan. Și tot pe această tăbliță apar unele semne care se regăsesc în alfabetele folosite de geți pe unele dintre ele dar turnate cu peste o mie de ani mai tîrziu. Iar tăblița 3 este prima care ne dă limba ce o foloseau atunci geții, eu reușind să o citesc folosindu-mă atît de limba română veche cît și de emegi. Ele sînt turnate pînă în vara anului 106 al erei noastre constituind cea mai puternică dovadă a dăinuirii geților pe aceste meleaguri de la Zidirea Neamului Omenesc, iar ro-mâni vin din acest popor fabulos numit în antichitate Neam Scoborîtor din Zei. Alte surse de scriere în limba rumână veche sînt genele mitraice, monezile unor împărați romani care au mici legende și așa-numitele „*scrieri elenistice*” care sînt cam toate în rumâna veche sau armână, dar citite de plăsmuitorii germani prin limba elenistă, o găselniță a lor pentru a-i urca pe greci ca moșul culturii europene și alături de ei pe germani ca primul popor al Europei ce a păstrat cu mare strășnicie minciunile elene!

În sec. al XIX-lea peste Neamul Românesc vin mii de evrei împinși din Imperiul Rus. Alungați din Polonia, în general, și din Galiția, în particular, odată cu revolta polonezilor din anul 1863 împotriva stăpînirii țariste și a uneltelor lor – dreptcredincioșii evrei – ei au venit ca un puhoi peste români chiar dacă nu erau primiți cu pîine și sare. Alungați și din Podolia (vestul Ucrainei) au luat același drum al bejeniei, reușind să treacă Prutul peste tot de parcă era un pod fără margini și așa

s-au pomenit românii că neamul evreilor a crescut de la circa 25000 în anii 1850, la circa 400000 în anul 1880. Pentru a le dovedi românilor că ei sînt din „*vremuri imemoriale*” pe plaiurile carpatine s-au pus să ne falsifice istoria, cultura identitară și originea limbii rumâne, pretinzînd că noi eram pe nicăieri cînd ei veniseră pentru prima dată în spațiul carpatic încă de la dărîmarea primului templu închinat Talpei Iadului la Ierusalim, dar asta trebuie luată numai ca vedenie sinaită!

Alexandre Hirth (pentru români Alexandru Cihac) este primul ce pornește la falsificarea limbii române și pe cale de consecință la falsificarea identității noastre culturale și de neam. El s-a născut la Iași ca fiul unor mozaici austrieci (*sudiți*) în data de 8 septembrie 1825, fiind înfiat de către negustorul Iacob Cihac, dar părăsește orașul la vîrsta de 8 ani pentru studii în Germania unde se și stabilește, revenind uneori ca să-și vadă proprietățile, iar după anul 1862 nu va mai vizita plaiurile românilor. Moare la Mainz la 10 august 1887. Cum *el a scris numai în franceză aceste dicționare*, sînd în străinătate în mediul cultural german, *este imposibil ca acest nimic să fi cunoscut limba română cu subtilitățile ei așa cum o vorbea neamul nostru*, însă Academia Română trebuia să ne dovedească cum „*geniile*” care prin scrierile lor ne falsificau istoria și cultura, sînt în fapt mari patrioți mioritici, golănia mergînd șnur. *Ticălosul a scris în limba franceză fiindcă era limba „intelectualilor” din acea vreme, dar în realitate el nu cunoștea deloc limba română*. I-au trebuit 2-3 ani pînă cînd el și-a terminat drăceasca scriere, intitulată *Dictionnaire d'étymologie daco-romane*, iar primul volum cu titlul *Eléments latins comparés avec les autres langues romanes*, apare în anul 1870 concomitent la Berlin, Florența, Leipzig, Londra, Milano, Paris, Viena, Budapesta, St-Petersbourg, București, Sibiu, Cernăuți și Iași adică să știe toată Evropa de genialitatea „descoperirii” scăfirlei cazare! În semn de recunoștință pentru aceste monstruoziități dăruite românilor ca adevăruri sacre, *Academia Română l-a ales membru de onoare în 1872!* Pretinsul „*specialist în limba română*” îi temperează binișor pe latiniștii mioritici fiindcă ei mozaicii din Iudeea ar fi venit în a doua migrație spre spațiul carpatic ca legionari romani stabiliți pe pămînturile provinciei romane Dacia și, deci, caimacul nu poate fi decît al lor. În ce țară din lume s-a mai întîmplat ca un străin care nu-ți cunoaște limba, să scrie totuși dicționarul limbii populației băștinașe dar într-o limbă străină și care nu corespunde fonetic cu cea a autohtonilor? Și totuși monstruoziitatea la noi are putere de adevăr lingvistic!!! Mai spun că limba franceză nu are sunetele *ă, â, ș, ț, ce, ci, che, chi, ge, gi, ghe, ghi*, deci o treime din fonetica limbii noastre strămoșești este eliminată. Nicăieri în culturile lumii nu se mai găsește o asemenea monstruoziitate unde *un străin care nu-ți cunoaște deloc limba să-ți scrie un dicționar explicativ dar într-o limbă străină, eliminînd prin aceasta pe lîngă majoritatea covîrșitoare a cuvintelor autohtone și o treime din fonetica limbii române!* Faimoasa lucrărică apărută în anul 1870 are 320 file cu circa 2000 de cuvinte, ori asemenea „*operă*” este nimica dacă o comparăm cu fondul limbii române vechi, dar acest adevăr atît de evident nu a fost un impediment pentru Academia Română să pună această mizeria ca temelie a lingvisticii românești!

Continuă îndîrjitul să ne prăjească inteligența cu al doilea volum apărut în anul 1879, intitulat *Eléments slaves, magyars, turcs, grecs-moderne et albanais*, arătîndu-le și acelor mioritici care sufereau de orbul găinilor, pe unde trebuie să-și caute strămoșii

fiindcă la nord de Dunăre, locul era ocupat încă din secolul VI î.e.n. după istoria plăsmuită de ei prin vedenie, adică minciună. În fapt, drăceasca ticluire făcea parte din planul cazarilor pornit după mijlocul secolului XIX care urmăreau nimicirea poporului român prin falsificarea în întregime a istoriei și originii limbii dar și ștergerea culturii identitare, în Ardeal prin *maghiarizare*, în Bucovina și Basarabia prin *slavizare*, iar în Principatele Române și apoi Regatul României prin *latinizare*. Cine strîmbă din nas în fața acestor afirmații îl poftesc să mai vadă odată citatul profesorului ceh Milan Hubl, pus de mine la începutul cărții, ca aducere-aminte! Dacă studiem *Dicționarul explicativ al limbii române* vedem că numai 0,0001% din totalul cuvintelor, zic „specialiștii” că ar proveni de la geți (ei spun daci), ori asemenea procent ridicol **nu le dă dreptul să spună că există o limbă română!** După născocirile făcute, ei pot vorbi de un dialect slav, maghiar, rus, sîrb, turc, tătar, chinez, amnez, dar nu român, prin asta batjocorind chiar cuvîntul *rumun* sau *rumân*. Noi de fapt nici nu putem defini limba română de vreme ce cuvinte românești nu există în conceptul oficial științific lingvistic al ilustrelor țacării.

Între anii 1871-1876 A. T. Laurian împreună cu I. Massim, împuterniciți ai Academiei Române, realizează un dicționar spun ei, al limbii române în două volume, eliminînd cea mai mare parte a cuvintelor „nelatine”, de unde rezulta o limbă care aducea foarte vag cu limba vorbită de poporul român. A. T. Laurian scrie despre propria făcătură: „*Glosariu care coprinde vorbele d'in limba romana, straine prin originea sau form'a lor, cum si celle de origine indouiosa. Dupo insarcinarea data de Societatea academica romana*”. Adică după ce lepra s-a însărcinat singură – el fiind președintele acestei instituții – vine și ne spune că l-a însărcinat destrăbălata și curva de academie a tonților și trădătorilor de Neam și Țară. Se pot compara aceste propoziții de gunoieri și tîmпиți cu ce scria Eminescu în aceleași vremuri? Și totuși ei – jegurile care au pus la cale această monstruoziitate împotriva adevărului – l-au învins prin asasinare pe Marele Român. Limba română este de nerecunoscut în pretinsul dicționar al românilor, iar pentru a fi lumină mai multă în această destrăbălare, mai repet odată că Laurian avea pregătire filozofică, de matematică, fizică, astronomie și ioc lingvistică sau istorie, el nesciriind nimic pînă atunci în acest domeniu! Primul volum are 1864 pagini și cuprinde numai cuvinte de origine latină, majoritatea covîrșitoare nefolosite în limba română, cele mai multe fiind găsite de ei în „latina populară”, adică niște falsuri făcute de acești ticăloși, cu pretenții de adevăruri lingvistice! Volumul II are 584 pagini și cuprinde cuvintele din limba română care nu au origine latină pe care magistrul le propune spre a fi eliminate din vorbire. Un mare susținător al latinismului, Costache Aristia traduce *Iliada* pe la anii 1825 reducînd-o la 200 de versuri. Ambițios, revine cu o nouă traducere în anul 1837 și spune că „*podagerul divul Achile*” se învecinează cu „*ilustrissimul faber Vulcan*” și unde „*pulcherigena copilla*” este amenințată de un „*morb mortifer*”, cam asta ne pregăteau întunecații iezuiți ardeleni, școliiți la șărpăria romanică sau de aiurea, pe care au vrut să o aducă în tîrtăcuțele mioriticilor carpatini. Laurian chiar a propus liberalilor – ceată de întunecați din care făcea și el parte – să dea o lege prin care să impună ca limbă oficială, făcătura lui, dar ticăloșia n-a avut noroc pentru că s-ar fi ajuns la război civil a românilor legați de glia străbună cu clica de trădători și venituri ce s-au pus în slujba

Satanei și a străinilor. Dar pentru limpezirea adevărului trebuie să precizez că lucrarea celor doi amintiți mai sus este în fapt o traducere și interpretare „locală” a scrierii *Dictionnaire d'étymologie daco-romane* ticluită de A. Hirt în Germania, fiind dăruită spre înluminare înființatei Societăți Academice din București în anul 1870. Deși românii îl aveau pe Bogdan Petriceicu Hașdeu ca unul dintre marii lingviști europeni, Academia Română a ezitat îndelung pînă să-i dea acestuia însărcinarea cu realizarea unui dicționar al limbii române, avînd un motiv foarte temeinic pe care îl voi dezvălui în continuare.

La 4 aprilie 1884, Bogdan Petriceicu Hasdeu se angaja în fața Academiei Române să elaboreze un mare dicționar, ce urma a fi subvenționat, printr-un premiu anual, chiar de către regele Carol I. În numele comisiei (formată din Titu Maiorescu, Vasile Alecsandri și B. P. Hașdeu) însărcinate să facă propunerea celui considerat a fi capabil să realizeze o asemenea lucrare, mentorul Junimii cuvînta următoarele: „Comisiunea a socotit că între bărbații cunoscuți prin lucrările lor filosofice și limbistice, precum sunt d. Barițiu, Roman și Quintescu, acela care ar putea duce cu mai multă energie și succes această sarcină ar fi d. Hasdeu, cunoscut prin lucrările sale limbistice și prin cunoștințele sale filologice”. Între membrii din Academie, B. P. Hașdeu era cea mai bună alegere, fiind *singurul specialist în lingvistică*, un motiv ce-a înlăturat orice umbră de îndoială la fiecare dintre cei care și-au exprimat votul pentru candidatura savantului. S-a stabilit o subvenție anuală de 6000 lei, iar lucrare trebuia să fie terminată în șase ani. La 1 iunie 1884, citea academicienilor *chestionarul* conținînd 206 întrebări și solicita tipărirea în zece mii de exemplare, sub titlul „*Dotațiunea Carol I. Programa pentru adunarea datelor privitoare la limba română*”, respectiv răspîndirea acestuia în toate spațiile locuite de români (Ardeal, Moldova, Muntenia, Dobrogea și Banat). Prin completarea acelor chestionare, „*învățătorii sătești, preoții și alte persoane de prin sate*”, deveneau într-un fel colaboratori la înfăptuirea marelui dicționar al limbii române. Strîngerea informațiilor pentru Chestionarul lingvistic stimula în același timp dorința învățaților satelor de a culege prețioasele rămășițe folclorice urmînd calea științifică arătată de savant. Lucrarea gîndită de B.P. Hasdeu *Etymologicum magnum Romaniae* avea dimensiuni vaste, greu de atins pentru un muritor. Scrie Hașdeu despre ceea ce dorea să realizeze: „*În limbă, o națiune se privește pe sine însăși într-o lungă galerie de portrete din epocă în epocă*”. Primul volum al dicționarului apare în anul 1887, dar moartea fiicei sale Iulia în septembrie 1888 îl va face ca munca la marea lui operă să treacă pe planul secund, preocupîndu-se mai mult de neliniștea cauzată de dispariția ființei dragi. Reușește să mai publice în anul 1890 volumul II și în 1893, volumul III. Regele Carol I, care oferise drept premiu anual cei 6000 lei pentru susținerea *Etymologicului*, își exprima la 18 martie 1894, nemulțumirea legată de încetineala lucrului la dicționar: „*Sunt tocmai 10 ani de cînd am întemeiat un premiu anual pentru o carte cuprinzătoare a tuturor cuvintelor limbei române, așa de bogată în diferite expresiuni. Un început de erudițiune s-a făcut. Toți dorim să ne bucurăm într-un timp nu prea îndepărtat de această lucrare însemnată, și mai ales noi, care am trecut pragul unei jumătăți de secol din viața noastră*”. Datorită unei *conspirații din interiorul Academiei Române* și a greutății lui Hașdeu de a lucra la dicționar, în luna aprilie 1897 se formează o comisie pentru redactarea unui nou plan

de elaborare a dicționarului, cerându-i autorului ca începând cu 1 ianuarie 1898 să înceteze lucrul și să predea Academiei chestionarul făcut cu ani în urmă. El mai publică în anul 1898 și al patrulea volum care ajunsese cu studiul la cuvântul *bărbat*, după care povestea este încheiată și mai ales valoarea ei de excepție pentru cunoașterea originii limbii române este îngropată pentru totdeauna. Pentru a înțelege mai bine de ce erau atât de supărați „academicienii” pe Hașdeu, dau una din notările lui privitoare la munca și realizarea acestei lucrări unice în cultura noastră. „*în cruda singurătate la care sunt osîndit, numai această colosală enciclopediă a poporului român, numai contactul zilnic cu spiritul unei întregi națiuni, numai satisfacțiunea că fac eu singur ceea ce chiar dușmanii mei au recunoscut că nu poate face nimeni, numai aceasta mă scapă de urîtul ce m-ar prăpădi. După vorba unui împărat roman, simțesc că mă fac zeu, și simțind-o - îmi vine a râde*”. Să fac și precizarea atât de necesară pentru a înțelege conspirația „academicienilor patrioți” împotriva muncii lui Hașdeu, despre care faptă nu se suflă nici în cuvînt în limba română. *Hașdeu a pus la temelie realizării dicționarului ideea că limba română veche are un substrat pelasgic foarte evident, peste care s-au suprapus elemente din limba latină și alte influențe suportate de-a lungul timpului, dar substratul pelasg este evident*. Prin aceasta el elimina din orice discuție lingvistică sau istorică otrăvurile indo-germanismului, tracismului și latinismului atât de dragi mafiei cazare și gunoaielor mioritice care nu mai oboseau să lingă laelele celor care îi plăteau să ne denigreze istoria, cultura identitară și originea limbii. Evreii pretindeau că dacii erau un mic trib de păstori care a venit din Tracia în nordul Dunării în secolele IV - III î.e.n., dar au fost nimiciți pînă la unul de romani, în locul lor noii stăpîni aducînd o mulțime de coloni, adică mîlul imperiului pe care i-au pus la puit, iar în anul 275 s-au retras toți în sudul fluviului pe undeva prin Kosovo de astăzi. Aici timp de peste 600 de ani s-a clocit formarea poporului român, care ar fi migrat în secolele VIII - X în nordul Dunării, peste băștinașii de drept – cazarii sau evreii cei cuvioși și iubitori de neam omenesc! Simțindu-se nimiciți în făcătura lor, evreii le-au cerut tîrîturilor mioritice să-l reducă la tăcere pe îndîrjitul lingvist și *astfel s-a concretizat această conspirație împotriva adevăratei origini a limbii române!*

Al doilea personaj care trebuie pus ca mare muncitor în falsificarea originii limbii românilor este evreul *Eliezer Schein*, cunoscut de români sub numele de *Lazăr Șăineanu* (1859-1934), avînd statutul de „*sudit*” ca și M. Gaster, s-a preocupat de lingvistică și folclorul românesc, fiind o scurtă perioadă de timp asistent la Universitatea București. A avut relații apropiate cu *T. Maiorescu*, *Gr. Tocilescu* și *Al. Odobescu*. În anul 1901 este expulzat din România datorită activității de spionaj în favoarea germanilor și austro-ungarilor, pe care o desfășura cu tragere de inimă de cîțiva ani, dar el invocă alte motive ale mazîlirii. Studiile *Elemente turcești în limba română. Influența orientală*, publicat în anul 1895 în „*Revista pentru istorie, arheologie și filologie*” și ampla lucrare „*Dicționar universal al limbii române*”, apărută în anul 1896, sînt scrierile care au pus bazele originilor slave și turcești a unei mari părți din vocabularul limbii române. Dicționarul cuprinde 30000 de cuvinte, cu definițiile necesare, dar care nu a fost considerat o lucrare temeinică de cei mai mulți intelectuali români, iar Iorga l-a criticat pe autor că nu cunoștea decît din cărți

cultura poporului român, multe interpretări privind originile cuvintelor erau fanteziste sau venite din interesul „iluminismului mozaic”.

Vedem că „academicienii patrioți” care au conspirat împotriva muncii lui Hașdeu, s-au pus pe treabă virtuos după ce a apărut dicționarul lui Eliezer Shein, care continua și dezvolta minciunile lui A. Hirt, adică noi nu avem istorie în spațiul carpatic fiindcă ne-am format ca neam în sudul Dunării după „studiile” lor de lingvistică! Să spun despre T. Maiorescu că a fost autorul planului de scoatere a lui M. Eminescu din viața culturală a României și apoi asasinarea lui, acțiunea criminală fiind dusă la îndeplinire împreună cu Ion Brătianu. Și tot el era cunoscut ca „avocatul evreilor” pentru grija cu care slujea aceste venituri împotriva românilor. Gr. Tocilescu era caracterizat în lucrarea „Istoria literaturii române contemporane”, a lui N. Iorga că are în domeniul istoriei „o erudiție de paradă”, iar istoricul Theohari Antonescu spunea despre același personaj că este un amator cu pretenții de profesor. Mai amintește Iorga despre acești istorici de mai sus dar și alții la fel de „istorici” că sînt „mediocrități convenabile” ce au otrăvit mințile multor generații de studenți și elevi, iar nivelul lor de cunoaștere a fost totdeauna foarte departe de vanitatea pretențiilor. Tot Tocilescu „a scăpat” în Dunăre mai multe metope ale monumentului de la Adamclisi cînd a vrut să le ducă la București să arate lumii ce grandoare ne-a lăsat „civilizatorul” Traian. La 14 februarie 1888, cînd ne închinăm pînă la pămînt Franței și Germaniei, un ciocoi sadea, nepotul lui Ion Brătianu, mare istoric și specialist chiar mai mare, A. Odobescu la inaugurarea Ateneului Român spunea: „Schimările față ce se făcu aici în România, cînd de sub aspra și întunecata asuprire a dacului Decebal, țara noastră prin fericita-ucucerire de către Traian, începu repede și lesne în luminoasa și binecuvîntata împărăție a neamului latin”. Acești „ciudați” au fost mentori românilor timp de peste 150 de ani, mințind și falsificînd tot ce nu le venea bine la făcăturile academice prin care ne țineau într-o sclavie culturală absolută! O altă liftă în vara anului 2006 a pus pe zidul Universității de stat din Arad o placă pentru aniversarea a 1900 de ani de la „integrarea Daciei în imperiul roman”!!! Oare neamul acesta numai de asemenea scursuri are parte?

Iancu Hecht (Ion Aurel Candrea, din anul 1913 profesor la catedra de filologie romanică a Universității București) ajutat de Ovid Densușianu – nepotul lui N. Densușianu – a realizat în perioada 1907-1914 *Dicționarul etimologic al limbii române. Elemente latine*, urmărind cu punct și virgulă îndrumările lui A. Hirth și E. Schein astfel ca nimeni să nu mai îndrăznească a spune că românii sînt băștinași pe pămînturile din jurul Carpaților. Lifta mioritică ce l-a sprijinit, a plecat pe cont propriu la arat și semănat făcături și născociri, puse toate împotriva românilor, stabilind pentru vecie prin scrierea *Histoire de la langue Roumaine - Istoria limbii române* (2 volume, *Histoire de la langue roumaine - Les origines* apărut în anul 1901 și *Histoire de la langue roumaine - Le XVI-ème siècle*, apărută în anul 1938) originea formării limbii române și implicit a poporului român în sudul Dunării undeva pe unde este astăzi Kosovo. Este prima mare lucrare de sinteză consacrată originii și evoluției limbii române, care ne priponește baștina la granița dintre Macedonia, Serbia și Albania!

Heimann Hariton Tiktin (1850-1936), s-a născut la Breslau, Silezia, care în acele vremuri era în Prusia, într-o familie celebră de rabini căreia trebuia să-i urmeze

vocația. Ajuns la Iași în urma căsătoriei din anul 1868 cu Amalia Mayerhoffer, după un an a dobândit cetățenia română, dar nu i-a plăcut prea mult aerul și locurile carpatine fiindcă în anul 1900 se reîntoarce în Germania unde a și murit. Lucrarea lui de referință care trebuie să ne intereseze și pe noi este *Rumänisch-deutsches Wörterbuch (Dicționarul româno-german)*, în trei volume, elaborată în perioada 1896-1926, unde preia toate minciunile lui A. Hirt și E. Shein privind formarea limbii române în sudul Dunării, undeva pe unde și-a adăpat dracu iapa, povestea fiind adevăr științific și astăzi. În anul 1919 este ales membru de onoare al Academiei Române după îndelungi dezbateri, fiindcă unii mai mîrîiau împotriva scornelii mafiei cazare că ei erau bășinașii spațiului carpatic, iar românii sînt numai niște venetici plini de ură care nu vor să-și caute rădăcinile în sudul Dunării!

Iorgu Iordania (1888-1986), sau Iorgu Iordan pentru mintea românilor, tatăl era evreu din Bulgaria și maică-sa era evreică din România, este una din personaje evreești care au avut o mare putere privind falsificarea originii limbii române. În anul 1955 Iorgu Iordan este împuternicit de către comuniștii bolșevici evrei ca, împreună cu istoricul Ion Nestor și arheologul Eugenia Zaharia să stabilească pentru totdeauna originea poporului român conducînd *Comisia pentru studierea formării Poporului Român*, unde și-a impus teza potrivit căreia *limba română ar fi un dialect al vechii limbi slavone* (ne băga pe gît că românii ar fi de originea slavă), susținînd prin această făcătură, cam tot ce s-a scris împotriva adevăratei noastre istorii, inclusiv scornelile lui Mihail Roller. Adică să ne luminăm precum le-a fost vrerea lor, noi românii ne-am format ca popor în sudul Dunării – dar după secolul al VI-lea cînd au sosit slavii în aceste ținuturi, *fiindcă numai așa puteam lua mii de cuvinte de la acești „civilizatori” asiatici* – și numai tîrziu, prin secolele IX-XI am migrat în nord alungîndu-i pe blînzii cazari/evrei din căminele lor „ancestrale” situate în jurul Carpaților! Pentru a le scoate din cap mioriticilor carpatini gîrgăunii latinismului, I. Iordan în calitate de coordonator ne dă o *Crestomație romanică*, în trei volume, apărută în anii 1962-1974, în București la Editura Academiei, iar pentru ușurarea muncii colectivului care îl ținea la oblînc, poruncește să se scoată cuvintele românești care nu mai au circulație, *astfel au fost făcute dispărute din lingvistica noastră cca 20000 de vorbe den bătrîni!*

Alter Brauer (Alexandru Graur), evreu pur-sînge a continuat împreună cu Iorgu Iordan și Ion Coteanu falsificarea originii limbii române în „*lumina*” făcăturilor autorilor arătați mai înainte, fiind redactor responsabil al noii serii a *Dicționarului limbii române* (DLR) în perioada 1965-1986.

Iancu Fischer (1923-2002) a fost un „*specialist*” în filologie clasică, profesor la Facultatea de Litere din cadrul Universității București, discipolul lui Alexandru Graur și cel mai apropiat colaborator al acestuia. Prima lui scriere este o traducere din Aulus Galus „*Nopțile antice*”, București, Editura Academiei, 1965. De ce această somitate s-a dat la scris așa tîrziu, nu știm și nici el nu a vrut să spună pînă i-a sunat ceasul! Lucrarea cu care ne-a rupt mințile este *Latina dunăreană. Introducere în istoria limbii române*, București, Editura Științifică și Enciclopedică, 1985.

Din cele prezentate mai înainte vedem cu groază că cei care ne-au ticluit dicționarele limbii române au fost numai evrei pur-sînge și mari antiromâni, iar A. Hirth nu știa deloc limba română pe cînd E. Schein abia o bolborosea. Însă *Academia*

Română nu s-a împiedicat de asemenea fleacuri și cum trebuia să dovedească neamului mioritic negru pe alb că „geniile” au minte strălucite, prin scrierile acestor monștri ne-a fost falsificată în totalitate originea limbii române, fiind slăviți în toate cărțile românilor ca academicieni și mari patrioți mioritici.

Ne mai spun acești specialiști în DEX că avem cuvinte de origine albaneză gîrlă. Dar albanezii au stat sub stăpînire romană 562 de ani și sub cea bizantină încă nouă secole și nu s-au latinizat nici nu s-au grecizat, ci au rămas un popor căruia nu-i neagă nimeni originea iliră după zisele de azi ale istoricilor. Mai mult și în prezent ei au două dialecte deși ocuparea lor a fost totală atît sub romani cît și sub bizantini. Însă geții (botezați și daci) s-au latinizat în numai 150 de ani sub „îndrumarea” a 148 de latini – fiindcă atîtea spune Academia Română că au venit în provincia Dacia – și de atunci tot așa au rămas de rîsul curcilor plouate.

Ca să aducem mai multă lumină aduc mărturia lui Cato cel Bătrîn (234-149 î.e.n.) care în lucrarea *Origines* scrisă spre bătrînețe spune despre strămoșii noștri următorul Adevăr: „*Getae etiam ante roman conditam heroum suorum res praeclare gestas carmine conscriptas ad tibiam ceci-nerint; quod multo post tempore a romanis factitatum*”. Și după înțelegerea noastră, adevărul ajuns pînă azi de la cinstitul roman sună așa: „*Geții aveau deja o scriere cu multă vreme mai înainte de întemeierea Romei, căci ei cîntau, în ode scrise faptele de vitejie ale eroilor lor; așa ceva s-a înfăptuit de către romani la multă vreme după ei*”. Adică strămoșii noștri aveau după zisa cinstitului roman, chiar înaintea întemeierii Romei pe la anii 753 î.e.n. un alfabet cu care își scriau în versuri faptele de vitejie ale strămoșilor sau vitejilor. Aceste rînduri dar și altele sînt amintite de cărturarul suedez Johannes Magnus Gothus (1488-1544), în lucrarea *Historia de omnibus gothorum sueonumque regibus* (*Istoria tuturor regilor de goți și suedezi*) care prezintă o genealogie a neamului său unde îi bagă ca strămoși ai nordicilor atît pe geți cît și pe sciți, fiindcă falsificarea istoriei neamului get era în mare parte terminată. Și, fiind atît de vechi pe pămînt, scrie despre neamul său la filele 31-32 că și-a cîntat isprăvile prin cîntece la fluier, dar le-au săpat și în piatră folosind litere proprii. Istoricul suedez recunoaște că străbunii lui erau numiți în vremea cînd a scris, cînd geți, cînd sciți, cînd goți, cum găsim la fila 57: „*Non tamen inficior ipsos postea quandoque Scythas, quandoque Gothos vel Getas appellatos fuisse*”. Și talmăcirea românească: „*Nu trec totuși cu vederea că mai tîrziu au fost numiți cînd Sciți, cînd Goți sau Geți*”. Deși cele trei popoare – sciții din nordul Mării Caspice, geții din sudul și nordul Istrului și goții din Guta sau Gutaland, Suedia – au fost neamuri foarte diferite și cu istorii separate în timp și spațiu, începînd cu secolele XV-XVI, scriitorii germani și cei nordici, au confiscat istoria sciților și a geților pretinzînd că neamul lor a locuit prin secolele VI-I î.e.n. în jurul Carpaților și la Marea Neagră! Despre sciți, scrie la pagina 24: „*...Scythas semper fuisse superiores de principatu humanae originis. Neque id silet Cato, qui in secundo fragmento cum illis convenit, ante Ninum circiter ducentis quinquaginta annis, quibus duravit aureum s(a)eculum, terras fuisse inundatas, et in Scythia renovatum auctumque mortale genus*”. „*...că Sciții au fost mereu mai presus în privința începuturilor apariției omenirii*. Cato nu trece faptul sub tăcere cînd, în acord cu acestea, el spune în fragmentul al doilea că înainte de Ninus cu vreo două sute și cinzeci de ani, cît a durat

vârsta de aur, pământul a fost inundat, iar neamul omenesc a fost reînnoit și înmulțit în Scitia”.

Dar există și alte informații venite tot de la romani care aruncă la coșul de gunoi al istoriei minciuna limbilor neolatine. Ennius Quintus (238-169 î.e.n.), scrie că limba vorbită a neamurilor din peninsula Iberică era considerată ca o limbă romană coruptă – *Hispane non Romane loqui* – cu toate că romanii deabia în timpurile acelea au intrat cu sabia în teritoriile respective. Peninsula a fost cucerită de cartaginezi sau fenicieni în secolul VIII î.e.n. dar băștinași înrăiți și îndrăciți, deși unii s-au înrolat ca mercenari în armatele cuceritorilor, nu au vrut să învețe o iotă din feniciană și s-au dat mișeii la fapte urâte. În anul 202 î.e.n. în urma războaielor cartagineze, Iberia trece sub controlul romanilor iar în anul 197 î.e.n. teritoriul este organizat ca provincie romană. Autorul de mai sus, scrie pe la anii 180 î.e.n. *Annales*, un fel de epopee a romanilor de la fondarea Romei pînă în timpurile sale. Scriind la numai 20 de ani de la cucerirea Iberiei, că *băștinașii vorbesc un idiom italic*, dar s-au ținut încăpăținați timp de peste 500 să nu înghită un cuvîntel fenician, este o golănie să vii cu asemenea tîmpenii azi și să pretinzi că sînt dovezi de necontestat a latinizării ibericilor în numai 20 de ani, adică romanii erau mai mari meseriași în spălarea creierul decît sînt azi toate posturile tv de la noi!

O altă regiune unde se vorbea o „limbă neolatină” era Panonia, care a fost luată cu sabia din Dio Getia în anul 12 î.e.n., iar în anul 30, scriitorul latin Velleius Paterculus în *Historia romana* II, 110 ne-a lăsat mărturie despre limba ce o vorbeau geții din acest ținut: „În toate Panoniile există nu numai tradiții religioase și moravuri romane, dar și un fel de limbă romană și mulți se ocupă cu literatura”. Romanii în vremurile acelea nu aduceau decît jaf, moarte și sabie, și chiar la ei acasă la Roma, grecii le frecau ridichea din greu să le falsifice limba și mitologia, împănîndu-le numai cu grecisme pentru că ei erau primii oameni de pe pământ ieșiți din pistilul vînjosului Hersculete. Constatarea istoricului latin ar putea fi luată drept o formă de delir dacă nu am avea celelalte informații de mai sus, că neamul geților era latinizat și nu romanizat cum scrie autorul, chiar înainte de a fi cucerit!

Despre „literatura getă” amintită de istoricul latin ne vorbește și belgianul Bonaventura Vulcanius, care, publicînd în anul 1597 la Bruxelles, scrierea în latină *Despre literele și limba Geților sau Goților*, mărturisește că a cunoscut o mică parte din literatura scrisă în limba getă din care el a văzut „niște file rupte din bibliotecile belgice publice, ca niște rămășițe dintr-un naufragiu”. De ce nu dă moartea peste aceste lepre trădătoare, să naufragieze pentru totdeauna din cultura noastră?

Pentru a dovedi că originea limbii rumâne a fost falsificată cu bună știință ca să ne șteargă din istoria spațiului carpat, voi da mai jos un studiu lingvistic care va lumina pe oricine vrea să gîndească. Am folosit pentru munca mea *DEX* editat de Academia Română Institutul de lingvistică „Iorgu Iordan”, Editura Univers enciclopedic, București, 1998, conducătorii lucrării fiind: acad. Ion Coteanu, dr. Luiza Seche, dr. Mircea Seche. Pentru verificarea informațiilor privitoare la originea latină a unor cuvinte, am folosit *Dicționar latin-român*, Editura științifică, București, 1966 și *Dicționarul de arhaisme și regionalisme* întocmit Gh. Bulgăr și Gh. Constantinescu

Dobridor, editura Saeculum, 2005. Din această lucrare am scos cuvintele de la litera A, primul fiind cel venit din vechea limbă rumână și a rezutat ce este mai jos.

Cuvinte cu pretinsă origine latină: achiu(țelină) – apium; acilea(aici) – ad-hicce*, aciua – accu-biliare*, acoace – eccum-hacce*, adăsta – ad-astare*, adăstare – ad-astare*, adormițele – addormire*, adunata – adumare*, afipt – affigo, ageșt – aggestum, agești – aggestum, ai(usturoi) – alium, aieptă(a-și lua avînt) – adjectare*, aiest/aiasta(aist, aista) – ad + istum*, ajuna – adjunare*, ajuns(îmboğățit) – adjungere*, ajutorință – adjutare*, alba – albus, albăstrime(ciocoime) – albaster*, albeală – albus, albeață – albus, albime – albus, albinar – alvina*, albinărel – alvina*, albineț – alvina*, albiu – albus, alboare – albeore, alboi – albus, albuleț – albus, albumeală – albus, albuț – albus, alega – alligare, alunar – abellona*, alunat – abellona*, alunel – abellona*, amînar – manuale, amu – ad-modo, an – annus, arătare – arrectare, argintos – argentum, argintui – argentum, argintuire – argentum, argintuit – argentum, argințică – argentum, ariceală – ericius, arici – ericius, aricit – ericius, aridica – eradicare*, aripa – alapa, arm – armus, armar – armarium, armășel – arma, astruca – astruicare*, astrucare – as-truicare*, astrucus – astruicare*, astupuș – astuppare*, asudeală – asudare*, asupreală – ad-supra*, așași – eccum-sic, au – aut, aurelică – aurum. Sînt **61** cuvinte analizate găsite și în DEX, cu pretinsă origine latină. Cuvintele cu steluță sînt născocite de pricepuții care au scris DEX-ul fiind **26 la număr** care reprezintă un procent de **43%**, adică falsuri făcute la lumina zile dar cu pretenții de adevăruri academice. Iar **35 de cuvinte** sînt comune cu limba latină, dar asta nu le dă niciodată dreptul să susțină că limba română vine din latină.

Cuvinte din DEX cu origine necunoscută; aburca, acăriță, acătare, acătării, acera, acioală, aciola, acira, acolea; acriș, acuși, adicălea, afundiș, agănău, agrăi, aldan, alde, alelei, alivancă, alivantă, altca-reva, amărunt, amărunțelul, amărunți, amăruț, amînat, amurgit, amuș, amuși, arăpime, arăpoaică, ar-caci, ardeia, ardeiat, argea, ariniș, arsătură, asmuți, asmuțui, atîrnați, aui, auială, auli, aușel, avram, avramă, azvîrlită, Sînt **47** cuvinte.

Cuvinte din Dicționarul de arhaisme și regionalisme netrecute în DEX: abătătură, aboală, abuba, acarniță, accizar, aceră, acina, acos, ademană, adet, adevăsi, adiafor, adumi, aerel, afanisi, afumat (beat), agabaniu, agîmba, agem, agiac, agiesc, agod, agru, ahotă, aian, aiar, aiept, aituri, ajumi, ajumit, ajutornic, alaciu, alagea, ală, alămojnă, alăturiș, albiniș, alcam, aldui, alesător, alfavita, aliman, alimăni, alimojdii, alinc, alipui, alivăni, almojnă, alsău, altă-aia, altăoară, altîngie, aluna, aluniu, alurghidă, aluzi, amăgelnic, amăgeu, amărel, amărea, amărie, amigi, amiji, amira, amproor, amuța, arbitriu, arca, arcaliu, arcar, arcer, archiș, aret, arete, argintăriță, argos, argosi, arină, aripărit, aripos, armangiu, armănit, armăsărel, armig, armurar, arneu, arol, arsana, arsenică, artofor, arvat, arzoi, arzoaie, arzos, arzoasă, arzulu, asaul, ascher, ascherliu, ascultoi, aselghie, asemălui, asfodel, asignație, aslam, asori, astav, astăreală, asturcan, asuprelnic, așău, așezătură, așteamăt, at, atîrdisi, ateia, atocmire, atrățel, atrista, auă, aucțuine, ulma, aurel, auș, avanie, avanit, avedere, aveni, avenire, avenitură, avgiu, avlie, avremi, az, azap, az-buche, az-bucoavuă, a-zeace, azlu. Sînt **138** cuvinte.

Cuvinte românești luate din alte limbi: Aba, abac, abagerie, abagiu, abraș, acadea, acadea, acaț, achiu, acioaie, acolisi, actoriță, acurat, acvilon, adamant,

adamantin, adamască, ademini, adiată, adicătelea, aed, aferim, afierosi, afif, afion, aga, agarean, agă, agărlîc, aghesmui, aghios, Aghiută, agie, agneț, agoniseală, agonisi, agonisită, agriș, agrișă, agud, agudă, ahotnic, aht, alac, alămîie, alămîioară, alăută, alcătui, aldămaș, alean, alegretă, alegru, alem, alesidă, alestîncă, alici, aliotman, alișveriș, allemandă, almee, ama, aman, amandea, amanet, ambrozic, amiroși, amploaiat, anafor, anafora, anagnost, analoghion, arbaletă, arbănaș, arbiu, arcan, arcăni, arghebuză, arghebuzier, areci, arendaș, arendășesc, arendăși, arendășie, arendășiță, arendășoaică, arestui, arestuire, argăsărie, argăsitor, argăți, argăție, argățime, arghilofil, arghilofilie, arhon, arhondar, arhondaric, arhondăreasă, arhondărie, arhondăriță, arhondologie, arhonie, arman, armaș, armăși, armășie, armenească, armie, arminden, armoarii, armonie, armorial, armurier, arnăut, arnăutească, arnăuțel, arnăuțesc, arnăuțește, arnăuțime, arnici, arșic, arșicar, arșin, artos, arțag, arvanit, arvună, arvuni, arvunire, arz, arzihal, arzmazar, aseca, asecare, asigna, asignat, aspidă, astragal, astrăgaci, așijderea, ataman, augura, avaiet, avan, ava, avă, avizo, axion. Sînt **148** cuvinte cu pretinsă origine în limbile vecinilor și de aiurea.

Întregul arhaismelor cu litera A în *Dicționarul de arhaisme și regionalisme* este de **395 de cuvinte**, din care numai **35** au o origine comună cu limba latină, **adică 8,86%!!!** Tot acești mișei scot din discuția fondului lingvistic românesc vechi **185 (46,86%)** cuvinte pretinzînd că **47(11,90%)** au origine necunoscută, iar **138 (34,95%) cuvinte nu le-au mai trecut în DEX ca să fie obligați să le nascociască și acestora o origine știută numai de ei!** Mai scriu ei că **148 (37,47%)** de arhaisme, strămoșii noștri le-ar fi luat în secolele VI-XVIII de la alții fiindcă limba „dacă” avea numai cuvintele „*hi*” și „*ih*” după unii adepți ai latinismului! Dau în continuare și studiul pentru **litera D**, să se facă lumină din lumină peste toată toriștea carpatină.

Cuvinte cu pretinsă origine latină: dam – dama, datorință – debitorius, dăpăra – depilare, dărăpăna – derapinare*, dărăpănare – derapinare*, dăuna – damnum, dăunoasă – damnum, deda – dedere*, degetăriță – digitus, degetăruț – digitus, dejugătoare – disjugare*, denega – denegare, denegare – dene-gare, dentiță – dens, depăra – depilare, derdica – deradicare*, descăleca – discaballinare*, descălecare – discaballinare*, descălecat – discaballinare*, descălecătoare – discaballinare*, descălecător – disca-ballinare*, descuța – disculceus*, descuțată – disculceus*, desdăuna – damnum, desdăunare – dam-num, desdăunată – damnum, desfira – disfilare*, desperație – desperatio, deșela – sella, deșelat – sella, deșert – desertus, deșerta – desertare, deșertare – desertare, deșertat – desertare, dezlegătură – disligare*, dinioare – de una hora*, dințar – dens, dințură – dens, dogar – dogă*, dogărie – dogă*, dogi – dogă*, dogit – dogă*, dosi – dossum*, dosire – dossum*, dosit – dossum*, dregător – dirigere, dregă-toresc – dirigere, dregătorie – dirigere, drepnea – drepanella*, dres – dirigere, ducă – ducere, dumesnic – domesticus, dumesnici – domesticus, dumesnicie – domesticus, dumica – demicare, dumaticat – demi- care*, duminecea – dominica, dumneasa – dominus, durut – dolere, Sînt **59 cuvinte (10,05%)** din care **24** cele cu asterix sînt nascocite de ei, și rămîn **35** cuvinte comune cu limba latină!

Cuvinte din DEX cu origine necunoscută: dabilă, dare, daradaică, dară, darămite, darie, dăbălăza, dăbălăzată, dăbilar, dăula, dăulare, dăulat, dălcăuț, dănănaie,

dănănăi, dândăni, dăngăni, dăngănire, dăngănit, dăoli, dătătură, dăula, dăulare, dăulat, dăuli, dîlmă, dîrdală, dîrloagă, dîrlog, dîrvală, delao- laltă, delătură, depărcior, descăpățina, descotorosi, deset, desfăt, desfoi, despărțămînt, despărțenie, des-părțimînt, despărțitură, destărnița, destrămătură, deșanț, deșterne, devălmaș, devălmășie, dihai, doinar, doinaș, dolcă, dondăni, doruț, dragavei, drîngălău, drîngăni, drețe, dughie, duluță, dunăre, dup, dupăi, dupăit, dupăitură, dupăolaltă, dupuros, dură, durăi, durăit, durăitură, durăt, durd, durdă, durdui, durduit, duriță. Sînt **76 (14,23%) cuvinte**.

Cuvinte din Dicționarul de arhaisme și regionalisme netrecute în DEX:

dahiu, dalgă, dam, darabanci, daret, daurit, dava, dăinuș, dălcăuș, dănac, dănos, dănoasă, dărîna, dăruială, dăruință, dîrjală, dîrmotin, dîrni, dîrstar, dîrvar, dîrzar, deavolna, decinde, deciocăla, dedițiu, defipt, defterdar, dehoca, dejă, dejer, delă, deletnic, delnic, deltea, delung, delunga, demerit, deochetură, depredațiune, derebeg, dereg, dermea, dert, derveli, deschiega, deschilini, deschironomini, despovățui, desproprietări, despuietor, despus, destruca, deșidera, deșugubină, detunet, devenă, dezameți, dezbate, dezbîrna, dezghin, dezgrădina, dezmădula, dezmădulare, dezmădulat, dezmeți, dezmormînta, deznora, dezțara, dezvolbi, diastimă, diba, dibă, dicher, dician, dihoca, dihoniță, dimicoton, diminie, diplă, direse, dirmea, dizghin, doanță, doască, dobronnic, doclad, dodă, dodei, dodi, dodii, dodolet, dogor, dohan, dolf, doli, dolie, dopros, dorînga, dornă, dosadă, dosădi, dosădit, doseală, doselnic, dostoi, dovadnic, drăghinar, drîglă, drîglu, drîmbă, drîng, dricală, drichea, dricui, dricană, driglă, drugar, drujbă, dubălar, dudoi, du-dureață, duduruz, duhliu, duhnet, dulandragiu, dulmă, dumăi, dup, dupac, dupăci, dupurlui, durac, durbeniță, durdan, duriga, durlan, durlig, durligi, duroare, dursuș, duruț, dusoare, dușăg, dușîș, duși, dușlag, duva, duvalm, dveră, dvorean. Sînt **150 (28,09%) cuvinte**.

Cuvinte românești luate din alte limbi: dadă, dafie, dafin, dagă, dagherotip, dagherotipa, daghe-rotipie, daiboj, daică, दौरा, dajdie, dajnic, dalac, dalac, dalcauc, dam, damasc, damaschină, damaschinaj, damaschinare, damaschinat, dambla, damblagi, damblagire, damblagit, damblagiu, damf, danci, dandana, danga, danie, dara, daraban, darabană, daraveră, dardă, darn, dascăl, dăinui, dălcăuc, dănciuc, dăndănaie, dăntui, dăntuire, dăntuit, dăntuitor, dărab, dărabuț, dăscăleală, dăscăleci, dăscălesc, dăscălește, dăscălesc, dăscălie, dăscălime, dăscălitură, dăscăliță, dîmb, dîmbuleț, dîmbușor, dîrdoră, dîrmon, dîrstă, dîrzie, dedițel, dedulci, dejurnă, dejurstvă, delegatar, deleter, delibașă, deliberație, deliu, delniță, deluț, demoazelă, demolițiune, demoralizație, denegație, depeșa, depeșă, dereș, derviș, dervișesc, desagă, desăgăriță, desăgel, desăgi, desetină, deslușitor, despot, despoție, destoi, destoia, destruna, dstrunare, deșcă, deșcheat, deșchetură, dever, devlet, devoluțiune, dezbumba, dezgărdina, dezgoveală, dezgovi, dezmetic, diată, diatribă, diac, dibăci, dibăcie, diblă, dicasterie, dichici, dichis, dichiseală, dichisi, dichisire, dichisită, dichisit, dichiu, didahie, diecel, dieciță, dietă, dihonie, dijmar, dijmaș, dijmă, dijmărit, dijmui, dijmuială, dijmuire, dijmuit, dijmuitor, diligență, dimerlie, dimie, dinar, diorie, direlie, ditai, ditamai, divan, divanist, divanit, dobă, doboșer, dobzala, docar, docăraș, doctoreasă, dodecar, doftor, doftori, doftoricesc, doftorici, doftorie, doftoroaie, dohot, dohotniță, dol-dora, dolman, doniță, dorobanț, dorobăntesc, dorobăntie, dorobăntime, doxastar, doxă, drăcilă, draghi-nă, dragoman, dragon, draibăr, draniță, drăcărie,

drăgaică, drăgănele, drăgosteală, drăgosti, drăgostire, drăguleț, drăgulic, drămălui, drămăluire, drănicer, drîmbă, drîmboi, drîngă, dreavă, drelă, dril, drișcă, drișcui, drișcuială, drișcuit, drit, droagă, drobiță, drobușor, dropică, droșcar, droșcă, droșcuță, drot, drug, drugă, drughineată, drumeag, drumui, drușcă, dubală, dubas, dubălărie, dubi, dubire, dubit, dublă, ducă, dudău, ducă, ducă, duducă, duducă, dudui, dudulean, dulegi, dulegiu, duelist, dugheană, dugliș, duhan, duhăni, duhori, duhovnici, dulamă, dulap, dulvuri, dumbet, dumitriță, dumiri, dungătea, durbacă, dușcă, dușegubină, dușmancă, dușmănesc, dutcă, dvori. **Sînt 249 (46,62%) cuvinte.**

Să fac și o analiză a sumei celor două grupe de cuvinte care sînt asemănătoare ca raport în structura provenienței lor după cum rezultă din informațiile de mai sus. Din cele 928 cuvinte numai **70 (7,54%)** dintre ele au legături sigure cu limba latină, dar acestea nu sînt cele susținute de Academia Română, adică ne-au civilizat măcelarii istoriei cu sabia și după ce ne-au jefuit cum numai ei știau a face, ne-au pus să le învățăm limba, însă fiind cam grei de cap, s-au lipit ca nuca de perete. Cele **50 (5,39%)** cuvinte la care specialiștii în născociri le-au găsit origine latină ar trebui trecute la „etimologie necunoscută”, fiindcă i-am prins cu mîța în sac chiar dacă nu mieuna! Ele reprezintă cam **42%** din totalul cuvintelor cu pretinsă origine latină, adică minciună că se întunecă și ceriul, ori se sparie gîndul! Dacă aplicăm acest procent de origini falsificate la cuvintele venite din alte limbi, atunci vor rămîne acolo cca 231, iar 167 cuvinte trebuie trecute la „etimologie necunoscută”, avînd acolo 290 de cuvinte. La acestea dacă adunăm cele 288 cuvinte netrecute în DEX, avem **578 (62,28%)** cuvinte cu etimologie necunoscută sau netrecute în dicționarul de temelie a lingvisticii românești. Deci **aproape două treimi din cuvintele noastre venite din bătrîni au etimologie necunoscută sau nu sînt trecute în DEX-ul Academiei Române** pentru a ușura impunerea tezei că limba română are origine în limba latină.

Spun tot acești pricepuți în scorneli lingvistice că vorbuleța *dagă* care are sensul de pumnal cu lama scurtă și groasă, în trei muchii și cu vîrful ascuțit, ar veni din francezul *dague*. Pentru a demasca falsitatea se prezintă mai jos două fotografii (fig. 1.10, 1.11). Prima arată că geții sacrificau un berbec în cinstea lui Sarmis așa cum ne

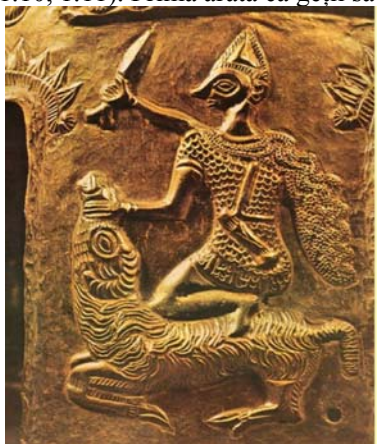

Fig. 1.10. Un get sacrifică un berbec.

Fig. 1.11. Un roman sacrifică un taur.

dovedește poza din stînga de pe coiful descoperit la Peretu, jud. Teleorman, din secolul VII î.e.n.

Personajul stă cu piciorul stîng pe berbecul culcat, cu mîna stîngă îl ține de nas, iar în dreapta ține un cuțit cu trei muchii cu care vrea să-l înjunghie. În dreapta este preluarea religiei geților în imperiul roman care au schimbat berbecul cu taurul, iar Mitra (cel cu cușmă sau încușmatul) înfige același tip de pumnal în gîtul taurului. Dacă am fi luat cuvîntul de la francezi, atunci sigur trebuia să fi apărut în secolul XIX cînd unii români, mergînd pe acolo să se școlească, ne-au adus „*pansion*” și „*furculision*”, dar dovezile arheologice arată că geții aveau cuvîntul încă din secolul VII î.e.n. Spaniolii au și ei acest cuvînt dar spun că este cu origine necunoscută, însă fac precizarea că el se găsește și în occitană, nu franceza de la Paris în secolele XV-XVIII pe care poporenii nu o înțelegeau deloc! Le spun acestor falsificatori că în Occitania au poposit timp de 15 ani, urdiile de geți și goți după ce au jefuit în anul 410 peninsula italică timp de un an de zile, chiar mai bine decît au făcut marile jafuri romanii cînd erau tari în sabie. De aici cetele de geți și goți s-au revărsat în peninsula iberică unde au întemeiat mai multe state, iar unii au trecut în nordul Africii găsindu-i astăzi acolo prin populația kabili sau amazigh. O altă migrație a neamurilor noastre în Occitania a fost la începutul secolului al XI-lea cînd blînzii greci, bulgari și sîrbi i-au luat la îndemnat cu sabia pe vlahi sau rumâni fiind-că nu voiau să se dezică de credința strămoșească. După aproape 200 de ani, papistașii au pornit cruciada împotriva catarilor, bogomililor sau vlahilor dualiști, pe care i-au hăcuit timp de 20 de ani pînă să-i facă dispăruți din acele locuri. Dar cum noi nu trebuie să avem istorie, și această pagină va fi întoarsă spre binele altora de o mîna la fel de pricepută ca cele care ne tot scriu și răscriu numai în fals istoria și originea limbii. Daga a fost purtată de țărani români la brîu ca semn al unei stări sociale aparte (dage balo) dar sensul ei real s-a uitat.

Ne mai luminează pricepții lingviști că cuvîntelul nostru *drîmbă* vine din ucraineanul „*drymba*”, iar cuvîntul *drîng* înseamnă drîmbă, dar îl dau cu etimologie necunoscută, deci alba-neagra pentru proști. Mai spun că cuvîntul „*drum*” vine din slavul „*drumu*” sau bulgară ori sanscrită „*drum*”, deci nu știam să mergem pe o anumită direcție de mai multe ori, eram vai de noi și rușinea neamului omenesc și așa sîntem și astăzi după mințile unora. Scriu falsificatorii că avem cuvinte venite și din sanscrită care însă nu sînt în latină, deci avem un fond lingvistic mai vechi cu multe mii de ani înainte de a ne „*civiliza*” romanii cu sabia și jaful, și înainte de apărea pe aici slavii în secolul al VI-lea al erei noastre, apoi ungurii după 890 și turcii pe la 1400, numai că ați trecut cam tot vocabularul în seama acestor năvălitori „*civilizatori*” cum ați făcut și cu romanii. Deci, ați mințit așa cum v-au poruncit cei pe care îi slujiți cu atîta zel, zăpăcind și îndobitocind bietul popor român că nu mai știe de ce face umbră pe aceste plaiuri!

Vin și cu alte argumente împotriva celor ce ne-au falsificat originea limbii rumâne și amintesc de legătura lingvistică între pelasga vorbită în Troia și limba vorbită în mileniul al II-lea î.e.n. în nordul Dunării. Rădăcina trebuie căutată în emegi (limba emeșilor care au plecat în mileniul al IV-lea din arealul carpato-dunărean) și care arată că latina este în realitate o ramură firavă a acestei limbi dezvoltată în condiții

diferite față de limba noastră. După ce au ajuns în peninsula italică troienii (latinii) au dat nas în nas cu populațiile locale printre care și ausonii, suferind influențe fonetice și semantice puternice dar mai ales influența culturii și civilizație etrusce. Voi da în continuare exemple de cuvinte emegi care se găsesc în română și latină, chiar dacă sensurile nu sînt totdeauna identice sau asemănătoare.

Primul termen este în emegi, al doilea este în română iar al treilea este în latină, în paranteze voi trece explicațiile necesare:

a: interjecție – vai!; prepoziție – unde?, cînd?, încotro?, arată mișcarea = **a:** interjecție care exprimă uimire, uluire, nedumerire, articol = **a:** interjecție: ah, vai!, prepoziție: de la, din;

ak: a face, a aranja, a săvîrși, a pune la punct, parte, limită, a măsura = **ac:** obiect subțire cu vîrf foarte ascuțit folosit la îmbinarea a două bucăți de pînză sau piele prin suprapunere și prindere cu fir sau șnur = **acus:** ac;

acera(a-se-ra): a se înălța, a pluti prin aer = **acera:** vultur, pajură = **acer:** viu, ager, energetic, aprig;

adu: apă proaspătă, apă nouă de la izvor, a îndeplini o comandă = **adu:** terminarea unei acțiuni de transport sau de informare către un loc precis = **addo:** a aduce, a pune;

adug: a iriga, a îndeplini, a căra cu ulciorul. = **aduc:** a duce = **adduco:** a aduce, a trage la sine;

agrun: sanctuar interior, terenul din jurul sanctuarului care era lucrat cu ajutorul comunității = **agru:** ogor, țarină, teren cultivat, arătură îngrijită = **agri:** ogor;

ah: a se grăbi, aroganță, trufie, a fi de partea cuiva, răsplată = **ah:** nedumerire, aprobare, a încuviința o acțiune = **ah:** prepoziție: de la, din, de, de către, din cauza;

al-tar: a ciopli cu o unealtă, a îndepărta prin tăiere, a delimita, a finisa, a grava = **altar:** locul unde se aduc ofrandele sau se fac sacrificiile într-un cult religios = **altaria:** altar;

a-ma-ru: inundație, catastrofă datorată unor revărsări de apă, prost, necopt la minte = **amaru:** stare de spirit care exprimă disperare, decădere psihică, nenorocire = **amare:** amărăciune, necaz, cu amar;

an: Anul Nou, lumină, cer, rai, mulțime = **an:** unitate de măsură a timpului formată din 365 de zile = **annus:** anotimp, anul trecut, timp de un an;

apa: țeavă făcută din argilă prin care trece apa sau berea consumată la diferite evenimente, lac, mare = **apa:** lichidul vital pentru existența vieții = **aqua:** apă;

ara: a pune sămînță, a face praf, a distruge, a însămînța, a străluci, a radia, simpatic, clar, neted, a lăuda = **ara:** începerea muncilor agricole odată cu afinarea pămîntului prin distrugerea crustei tari de la suprafață și îndepărtarea buruienilor = **aro:** a ara;

ar... de: a lăuda, a străluci, a arde cu flacără, drag, gălăgie = **arde:** acțiunea de purificare prin foc, jertfirea unor ofrande pe altar prin ardere = **ardeo:** a arde, a străluci;

a-ri-a: întindere mare, pustiu, district, spațiu delimitat = **aria:** suprafață de teren pregătită special pentru treierat, bătutul fasolelor, depozit provizoriu pe cîmp. = **area:** arie, suprafață întinsă;

a... sud: a mișca cu energie și prin repetare, amiază, odihna de amiază, a sorbi, a lua, a stropi, a se împrăștia = **asud:** transpir = **sudo:** a asuda, a transpira, a fi umed, a se osteni;

asil: bucurie, fericire, mulțumire = **azil:** loc de refugiu pentru bătrâni fără adăpost, a oferi unui străin necăjit un adăpost = **asylum:** azil;

a-ur: marginea discului solar sau a lunii = **aur:** metalul de culoare alb-gălbui sau galben-roșiatic care nu se oxidează = **aurum:** aur;

bar-bar: a se dezlănțui, a zdrobi, a lua cu asalt = **barbar:** persoană violentă care face numai scandal, persoană străină de neamul și tradițiile locului care distruge totul = **barbarus:** străin, sălbatic;

bini: un râu cu mult pește, un râu care asigură surse de existență = **bine:** mulțumire, situație bună, stare materială satisfăcătoare = **bene:** bine;

bo: a rage, a muși, a transporta, a îndemna, a trage, a duce = **bou:** taur castrat folosit ca animal de tracțiune și în agricultură = **bos:** bou;

bun: deschis, suplu, rar, drag, simpatic, plăcut = **bun:** exprimă o satisfacție, o bucurie, o reușită, se confirmă o stare de fapt = **bonus:** bun, cinstit, însemnat, mare;

cad: a lega, a fixa, a pune o margine la, a strânge = **cad:** exprimă o dezechilibrare și plonjare către pământ sau alt obstacol întâlnit în cale = **cado:** a cădea, a pierde un proces, a ajunge pînă la urmă;

cap: a fi atent la concentrarea gândurilor, a crește atenția, a se căsători, rude, proprietate, bun, a ști, a avea, a mânca, a bea, (figurat) locul unde se măsoară și se cîntărește totul = **cap:** partea superioară a corpului omenesc sau cea anterioară a animalelor unde se află creierul, principalele organe de simț și gura, început, în față, a ști = **caput:** cap, capăt, căpetenie, parte principală;

car: chei, port, a primi, a trimite, a da, a mîna, a călători în afară, a transporta, siloz, a scoate la pășunat = **car:** mulțime, grămadă din expresia „*un car de grîu*” = **carrus:** car;

casa: meșter, priceput, îndemînic, a permite să cumpere, a locui, a termina o construcție = **casa:** locuința omului, construită din pământ, cărămidă sau lemn = **casa:** adăpost, colibă, bordei;

caș: iuțea, grabă = **caș:** produs rezultat din închegarea laptelui de oaie sau de vacă = **caseus:** caș;

ceara(șe.. era): numeros, ritmic, armonios, frumos = **ceara:** produs al albinelor de culoare galbenă, puternic mirositor, extras odată cu mierea = **cera:** ceară;

cearni(șarni): a potrivi, a aranja, a explica = **cerni:** a vopsi în negru, a se îmbrăca în haine negre, a se amărî, a se întrista = **cerno:** a cerne;

cela(șe... la): a căra grîul la hambar, a duce grîul, a vîntura grîul = **celar:** odăiță, căsuță, cămară, beci, pivniță, ascunzătoare = **cela:** cămară, celulă, capela unui templu;

coc(kuk): tăciune aprins, semn, fier înroșit, sabie, a arde cu fierul înroșit = **coc:** a frige, a coace, a pune gînd rău cuiva, a urzi = **coqua:** a coace;

cucu(ku-ku): întuneric, umbră, culoare închisă, loc întunecos = **cucu:** pasăre de culoare cenușiu-închis care depune ouăle în alte cuiburi iar puii sînt crescuți de acești părinți adoptivi, persoană singură care nu comunică cu nimeni și preferă singurătatea „singur cuc” = **cuculus:** cuc;

da: drum, confirmare, a oferi, a fi de partea cuiva, a confirma, a apăra, a proteja = **da:** a transmite, a da, a ceda = **do:** a da, a ceda;

dac: existență în comun, viața de zi cu zi în aceeași locuință, cameră, adunare, asociație, a locui, a trăi, a aduna, strălucitor. = **dac:** denumirea romană a locuitorilor din arealul cuprins între Nistru, Tisa, Dunăre și Marea Neagră = **dacus:** dac;

du: a umbla, a merge pe jos, a căra, a duce, a purta, a transporta = **du:** ordin pentru a transporta ceva, a căra obligatoriu = **duco:** a duce, a conduce, a trage, a scoate;

gena: mic, slab, lipsit de tărie = **gene:** firele de păr de pe pleoapele ochilor = **gena:** pleoapă;

gu... ra: a striga, a țipa, a chiui, a rage, a mugi, a rîde cu hohote = **gura:** organul omului cu care se emit sunete și se realizează vorbirea; gura! cu sensul de a întrerupe rîsul, gălăgia, chiuitul, strigătul = **gula:** gît, gîtlej și numai figurat cu sensul de gură, fiindcă ei au folosit cuvîntul *bucca* ce are sensul de gură din limba română;

gu-tar: a lega un animal de după cap, a lăsa urmă, a tăia = **gîtar:** funie care se pune în jurul gîtului unui animal și de care se leagă = **guttur:** gît, loc după cap, legătură după gît;

ira: divinitate emeș a dezordinii și furiei = **ira:** strigăt de nemulțumire cînd copii fac dezordine în casă sau se întrec cu gluma, mînie = **ira:** mînie, furie, supărare;

lag: a se umfla în dimensiune, a se îngrămădi, a se aduna = **lac:** acumulare mare de apă realizată prin îndiguire = **lacus:** lac;

libir: a duce o anumită viață, a locui, a dura, a trece = **libir:** persoană care decide în nume propriu, nu depinde de nimeni = **liber:** liber; nestînjinit.

lip: a unge cu grăsime, a murdări = **lip:** jeg, murdărie pe corp, rapăn, slim = **lippus:** lip, mizerie;

loc (lug): mulțime, adunătură, a roi, a se îmbulzi, a se îngrămădi, a mișuna = **loc:** țintă, destinație, localitate, scop, punct determinat în spațiu, regiune, țară, ținut = **locus:** loc, ținut;

lup (lub): bucată de carne, carne tăiată și împărțită = **lup:** animal carnivor care vînează în haită și împarte prada între membrii grupului = **lupus:** a înfuleca, lup;

lut (lud): a avea nevoie de reparații, persoană, slab = **lut:** a unge cu lut, a repara o casă din chirpici prin un-gere cu lut, argilă, pămînt = **lutum:** lut, argilă;

mami: divinitate emeș, care a făcut din lut, după chipul ei, șapte bărbați și șapte femei, a suflat viață asupra lor dînd naștere neamului omenesc = **mama:** cuvînt de alint pentru mamă, femeie care a născut sau are în creștere copii = **mater:** mamă, origine, rădăcina unui clan;

men-dalla: podoabă a capului, coroană strălucitoare = **mentală:** activitatea psihicului uman, a gîndi, a judeca = **mentis:** minte, a gîndi;

mina: belșug, izvorul bunăstării, tovarăș, a se asocia cu, a conviețui = **mîna:** brațele și antebrățele omului = **manus:** mîna;

mur: a se tîri, a se strecura, a striga, a mînca = **mur:** arbust tîrîtor cu fructe în ciorchine mici albastru închis, gust dulce-acrișor = **morum:** mură;

mur: a înconjura, a păzi, a apăra, a sfărîma, zăbrele, gratii = **mur:** perete, zid = **murus:** zid;

mut (mud): a fi speriat, a speria, a îngrozi, sumbru, trist, a întuneca = **mut:** persoană care nu poate vorbi, a pierde glasul de frică = **mutus:** fără glas;

nam: a semna, a indica, obicei, cale, administrare, tată, ținut, drum = **neam:** partea de țarină pe care o lucrează o familie, clan, rudenie = **natio:** neam, națiune. Românii foloseau pînă pe la mijlocul secolului XX, cuvîntul **nat** sau **natu** pentru bărbat, **nată** sau **nate** pentru femeie măritată și **nații** pentru un grup de persoane adulte de ambele sexe.

na-as: ou, boț, a ieși în față, a instiga, a îndemna = **nas:** organul de miros al omului situat pe partea din față a capului = **nasus:** nas;

nigru: preoți conjurați și vrăjitori care înlăturau mînia zeilor și a demonilor alungînd boala, spurcă-ciunea, păcatul, blestemul, vrăjile, magia neagră. = **nigru:** negru, închis la culoare = **nigrum:** negru;

ningi: berar, spuma ce se formează deasupra berii reci din bulele de gaz ieșite din lichid și seamănă cu zăpada = **ningi:** zăpada care se cerne din văzduh = **ningit:** a ninge;

nod: a aranja, a merge de-a lungul, a fi, a sta ascuns, a minți, a urzi o intrigă = **nod:** legătură între două sfori, cioturi, a căuta greșeli cuiva, loc de întîlnire = **nodus:** nod;

nora(nu-ra): nu-i fixată cu sigiliu, bătaie de picior de nerăbdare pentru fixarea sigiliului = **nora:** fata care prin căsătorie intră în familia soțului = **nurus:** noră;

nug: parfum din plante = **nuc:** pom fructifer care face nuci iar frunzele lui au un puternic miros de iod = **nucis:** nucă, nuc;

o!: strălucitor, uimitor, soare = **o!:** interjecție ce exprimă uimirea = **oh!:** uimire, necaz;

oci (uș): a privi fix la, a se uita lung la, a se holba, a face impresie, a muri, a pieri, a dispărea, uimire = **oci:** ochi, organul de vedere al omului format dintr-o pereche și situați pe cap = **oculus:** ochi;

odol (udul): văcar, mirosul specific de taurine = **odor:** miros, mireasmă = **odor:** miros;

ol: vas mare, unitate de măsură de 36 litri, bucurie, plăcere, satisfacție = **ol:** vas de lut pentru apă, lapte sau alte lichide = **olla:** oală;

om: înțelept, plin de dibăcie, învățat, mentor, discipol, meșteșugar, om bătrîn. = **om:** persoană deo-sebită, caracter deosebit, amabil, sensibil, cumpătat, învățat, priceput = **homo:** om;

orda (ur-da): a fi atent, conștiincios, a fi grijuliu = **ord:** rînd, ordine = **ordo:** șir, rînd;

os (us): bază, rezistență, putere = **os:** partea tare a corpului unui animal vertebrat = **os:** os;

pace (pașe): a se potoli, a se liniști, a se așeza, a conduce, a cerceta = **pace:** liniște, echilibru, a aduce liniștea, a face ordine = **paco:** a potoli, a supune;

paе (pa... e): a se ivi, a apărea, a crește, a lăsa să strălucească = **paie:** tulpinile unor cereale ca grîul, orzul, secara, ovăzul, care rămîn după treierat = **palea:** paie;

palil: zguduirea marșului, înaintare în marș, drum greu parcurs în forță = **palid:** obosit, chinuit, galben la față, ofilit, livid, pal, șters = **pallidus:** palid;

pana: a zbura, a acoperi cu pene, aripă, a filfii = **pană:** produs biologic cu care sînt acoperite păsările ajutîndu-le la zbor = **penna:** pană;

par: a tăia, a coji, a ciopli, a împărți, a aranja, casă, suport, stîlp = **par:** bucată de lemn gros și lung folosită la garduri la construcția caselor din lemn, ca obstacol ce oprește intrarea pe drumuri și poteci, la înălțarea unor suporturi = **palus:** par;

parta: parte, margine, coastă = **parte:** bucată, parte dintr-un întreg = **partis:** parte;

pila: rotund, ghem, a se umfla, a crește = **pila:** minge = **pila:** rotund, ghem;

pun: luminat, deschis, sprinten, a bate la cap, vioi = **pun:** așez, stabilesc o anumită ordine, deretic, orînduiesc = **pono:** a pune, a rîndui;

put (but): alergător, mesager, talpă, a arăta, respirație, miros = **put:** mirosuri grele, izuri insuportabile, damfuri cumplite = **puteo:** a puți;

rad: a tăia de la rădăcină un copac, a tăia de la nivelul pămîntului un crîng = **rad:** a tăia de la rădăcină, a desprinde de la bază, a îndepărta totul = **rado:** a rade;

ra-ra: a netezi, a nivela = **rara:** încet, agale, domol, pe îndelete = **raro:** rar;

rapi: spiță, neam, a ține, a chema, a tropăi = **răpi:** a jefui, a păgubi, a tîlhări = **rapio:** a răpi, a smulge, a înșfăca;

ra-us: a veni din urmă, a goni, a bate, a distruge, a prăda = **rău:** violent, arțăgos, bătaș, leneș, invidios, viclean = **rea:** acuzată, rea;

ri-pa: enorm, foarte mare, imens, adînc = **rîpă:** prăpastie, abis, văgăună = **ripa:** mal, rîpă;

roș (ru.us): a strica plăcerea cuiva, băutură, a corupe, a otrăvi = **roș:** culoare ce o capătă omul cînd trage zdravăn la măsea = **russus:** roșu, în akkadiană la culoarea roșu se spunea *rusu*, iar noi avem în româna veche cuvîntul *ruset* cu sensul de roșcat sau roșcovan;

ruga: a protesta, a sta față în față, a înfrunta, a primi, a accepta = **ruga:** implorare, rugăciune, cerere = **rogo:** a ruga;

sagu: legătură, boccea. braț, mîneacă = **sacu:** obiecte confecționate din piele, în, cînepă sau lână, în in-teriorul căruia se pot pune spre păstrare semințe, boabe = **saccus:** sac;

sal-ut: a aduce omagii, a se întîlni, fericire = **salut:** salvare, fericire, prosperitate = **saluto:** a saluta;

saman: a fi împerecheat cu, a uni doi tineri prin căsătorie, a înjuga boii, a se potrivi cu = **samăn:** la fel cu, asemenea, asemănător, apropiat = **semen:** samăn, pereche.

sa-ma-na: a începe un nou ciclu agricol, grîu bolnav sau ajuns la maturitate cînd se îngălbenesc frunzele = **samana:** reluarea ciclului agricol prin punerea semințelor sub brazdă = **semino:** a semăna;

sang-gi: persoană care aparține prin naștere aceluiași grup, a-și avea originea, a se trage din, a fi uniți, cel mai de seamă, prima categorie, prima clasă socială = **sînge:** element care a stat la baza constituirii clanurilor și a ginților avînd un strămoș comun, neam = **sanguis:** sînge;

sankur-ra: sclavi străini = **singura:** stare psihică ce arată înstrăinarea față de cei din jur = **singuli:** singur, cîte unu;

sar: a goni, a mîna, a hăitui, a sili, a sări, a bate, a vîna, a alunga, a merge, a intra, a scrie = **sar:** a sări, a țopăi, a merge în salturi = **salio:** a sări;

sari: a săpa, a se grăbi, a exista, a merge, călătorie, reușită, a conduce afară, a livra corect, a distribui precis = **sari:** produs natural extras din saline sau ocne = **sal:** sare;

sa-tu: a împărți, a rupe, bucată, părțile de sus = **sațu:** sătul, lăcomie, îndestulare de produse alimentare, plin pînă sus = **sat:** saț;

șsa-tur: pîntece, măruntaie = **satur:** sătul, satisfăcut, mulțumit, cu burta plină = **satur:** sătul, săturat;

sete(sede): apă rece, răcoare, a se potoli, a se domoli = **sete:** lipsă de apă din pămînt provocată de secetă, starea fiziologică a omului cînd are nevoie de apă = **sitis:** sete;

sub: a împovăra, a se înfunda, a ruga, a pune piedică, a implora = **sub:** dedesupt, stare de dependență = **sub:** sub;

sug: a suge, a alăpta un copil, a dărui = **sug:** a înghiți un lichid direct din vas sau din glanda ce-l produce = **sugo:** a suge;

sun: bourul sau zimbrul, vaca sălbatică, răgetul scos de aceste animale = **sun:** murmur, ecou, răsunet, vîlvă, zgomot puternic = **sono:** a suna;

șe... de: a curăța orzul după vînturare = **șede:** a sta, a fi așezat, a pune, a aranja = **sedeo:** a șede;

șiti: a număra, a măsura, a socoti, a considera, a calcula, a memoriza = **ști:** capacitatea omului de a acumula, a prelucra și a transmite informații cu ajutorul creierului = **scio:** a ști;

șu-șur: a ploua liniștit și timp îndelungat, sunetul scos de grătarul încins = **șușur:** zgomotul făcut de apele curgătoare sau frunzele mișcate ușor de vînt = **susurrus:** susur;

tac: a renunța, a părăsi, a abandona, a fi nepăsător, a se despărți, a opri, putere, autoritate = **tac:** a întrerupe o discuție, a interzice cuiva să vorbească = **taceo:** a tăcea;

taman: credincios, pur, demn de încredere, a deveni îndemînat, sprinten, generos = **taman:** toc-mai, chiar, întocmai, exact, special, mai ales = **tamen:** cu toate acestea, totuși;

tiamat: marele spirit al neamului emeș care din haosul absolut a făcut lumea materială și lumea spirituală, marea teamă a necunoașterii și neînțelegerii lumii și vieții = **tiamăt:** teamă, frică mare, groază = **timeo:** a se teme;

tu: a se amesteca, a avea, a purta, a căra, a face = **tu:** pronume, persoana a doua singular, cel cu care se săvîrșește o acțiune = **tu:** pronumele tu;

tu-lu: a fi liber, a fi lipsit de energie = **tuli:** a fugi repede și pe furiș, a o șterge = **tuli:** a pleca, a duce, a purta;

tuna: pătură, șal, a înveli, a sări, a lega, a se întări, hotar = **tuna:** fenomen meteorologic în timpul ploilor de vară cînd în urma descărcărilor electrice se aud zgomote foarte puternice = **tono:** a tuna;

tur-tur: descurajat, bolnav, defect = **turtur:** tremur, fior, înfiorare = **turtur:** sperios, turturică;

u-gid: acțiune violentă, a distruge, luptă, a se dezlănțui, a smulge, a înhăța = **ucid:** a omorî, a chinui pînă la moarte = **occido:** a muri, a pieri, a cădea la pămînt;

ud: zi, vreme, furtună, ploaie, a se dezlănțui = **ud:** udat de ploaie, lapoviță = **udus:** umed;

ulceara (ul-șara): supărare, necaz = **ulcera:** rană pe piele care nu se cicatrizează și supurează mereu = **ulcero:** a fi plin de răni sau bube;

ulciar (ul... șar): a înveseli a bucura, a sărbători, a petrece = **ulcior:** vas de lut pentru lichide cu gîtul îngust = **urceus:** ulcior;

unu: bijuterii, obraz, locuință, a ridica un altar, cameră de zi, sanctuar = **unu:** primul, cel din frunte = **unus:** unu;

uri: cîine, fioros, dușman, a tremura, a încercui, a ațîța = **urî:** a băga groaza în cineva, a dușmăni, a dori răul cuiva = **uro:** a bate, a arde, a pîrjoli, a pustii;

ur-sa: a rage, a mugi, a zbiera, cîine mare = **ursa:** ursoaică = **ursa:** ursoaică;

ur... ze: a hoinări, a colinda, a rătăci, a umbla fără rost = **urzi:** a pune la cale ceva, a colinda, a iscodi, a cerceta, a hoinări = **ursi:** a strînge de aproape, a stăruii în, a împinge;

uz-tura: zgîrietură, iritație, arsură, defect = **ustura:** a irita, a durea = **ustulo:** a arde, a ustura;

uz: margine, distanță, înălțime, a se întinde, a goni, a transporta = **uz:** folosință, trebuință, a face, a ac-ționa într-o anumită direcție = **usus:** trebuință;

ze-er: a da drumul la cîini, a arunca afară, a aluneca, a transporta = **zer:** produs secundar din lapte după ce se obține brînză = **serum:** zer.

Sînt 115 cuvinte care se găsesc în forme identice sau foarte apropiate în cele trei limbi și cred că nimeni nu ar îndrăzni să pretindă că romanii au mers și în Ki-en-gi să-i „civilizeze” pe emeși cu peste 2500 de ani înainte de fondarea Romei, însă la cîtă minciună se varsă în cultura Europei, poate că cineva se va găsi în stare a „dovezi” și acest „adevăr istoric și lingvistic”.

Dau în continuare arhaisme și regionalisme din limba română - primul cuvînt (după care urmează explicarea originii dată de DEX), iar după semnul egal (=) este cel care se găsește în emegi:

a: interjecție care exprimă uimire, uluire, nedumerire, articol = **a:** interjecție – vai!; prepoziție – unde?, cînd?, încotro?, arată mișcarea, articol – sufix cauzal,

ab: alb în istro-română (lipsă dex) = **ab:** bătrîn.

aba/oaba: lînă albă (tr. aba)= **ab-ba:** bătrîn, încărunțit, a ascunde, a acoperi.

aba: țesătură groasă de lînă realizată cu războiul de țesut și folosită pentru confecționarea hainelor țărănești, pentru creșterea gradului de impermeabilizare se dădea la puiă (chiuă). Se obțineau diferite îmbinări coloristice prin folosirea unor lîni de culori sau nuanțe complementare(tr. aba) = **ab-ba:** mare, întins, vechi, a împărți, a pune deoparte, a plăti un preț, a tăia, a curăța.

Aba: nume de familie la români = **ab-ba:** lac, mare, tată, străbun.

abara: a doborî, a cădea jos (lipsă dex) = **a-bala:** a scoate din apă, a arunca jos.

Abrud: localitate minieră în munții Apuseni = **habrud:** groapă, gaură în pămînt, puț, mină, a scobi, a săpa un tunel, miros greu, putoare, duhoare.

absent: cel care lipsește, care este plecat la drum lung, care visează cu ochii deschiși (fr. absent) = **absin:** distanță mare, absență de lungă durată.

abur: evaporarea apei prin fierbere sau datorită temperaturii ridicate din atmosferă(et. nec.) = **ab-ur:** vase pentru fiert.

Abur: nume de familie românesc = **ab-ur:** vase pentru fiert.

aburu: vapori de apă datorați unor temperaturi ridicate sau diferențelor mari de temperatură dintre sol și aer, vara, când se evaporă roua dimineața sau când se ridică suluri de vapori de pe cursurile mari de apă, de pe lacuri sau mare (et. nec.) = **a-buru:** a deschide aripile, a se înălța, a se împrăștia afară.

aburi: a supune unei atmosfere încărcate cu abur un aliment uscat pentru a-și recăpăta frăgezimea, a crește umiditatea într-un spațiu închis pentru realizarea unei băi de abur (et. nec.) = **a-buru:** a umple de, a se în-tinde, a ieși afară, a se desfășura.

aburi: expresie folosită cu sens figurat prin care o persoană încearcă să prezinte o situație neconformă cu realitatea, să o arate mai bună decât este, să spună parțial o realitate pentru a induce concluzii false și interesate (et. nec.) = **a-buru:** situație neclară, a se înălța, a umple cu, a se împrăștia afară.

ac: obiect subțire cu vîrf foarte ascuțit folosit la îmbinarea a două bucăți de pînză sau piele prin supra- punere și prindere cu fir sau șnur (lat. acus) = **ac/ag:** a face, a aranja, a săvîrși, a pune la punct, parte, limită, a măsura.

acana (hacana): poziție care să permită mișcări lejere în jur, o poziție centrală sau privilegiată (țig. hacana) = **acani:** uger sau pulpă, ușor de ușă, poziție centrală.

acaret: construcții cu dependențe, avere (tc. akaret) = **acarin/agarin:** tată, a construi, familie, animale, unelte.

acăi: nume de familie la români = **acai/aga(i):** diademă, coroană, regalitate, cinste.

aceră: vultur, pajura(lat. aquila) = **acera/a-șe-ra:** a se înălța, a se ridica, a pluti prin aer.

acea: nume de familie românesc = **acia/a-gi-a:** achitarea unei obligații, rambursarea unei datorii.

acera: a avea nădejde la, a aștepta să, a tinde spre, a pîndi, a spera (et. nec.) = **aceră/a-șe-ra:** lamen-tație, tînguire, a invoca ceva, a se plînge.

Acaru: nume de familie la români = **acaru/a-gar(u):** conducere, îndrumare.

achita: a plăti o datorie sau o obligație, plată(fr. acquitter) = **a-chi-ta:** depășirea unei situații deose-bite, a trece un obstacol, a avea forță.

achita: cu sens figurativ de a ucide(fr. acquitter) = **a-chi-ta:** a distruge, a zdrobi.

acia: terminarea unei obligații în acest loc, destinație pe care o impune cineva(lat. ad-hicce) = **acia/a-gi-a:** achitarea unei obligații, rambursarea unei datorii.

acina: a-și găsi un refugiu, a se adăposti vremelnic, a se oploși, a se agesti(lat. accubiliare)= **acina/a-gin(a):** pe același drum, aceeași direcție, a ocroti, a ajuta.

aciua: a așeza, a pune în ordine, a pune la locul lor(lat. accubiliare) = **aciue/a-șu-e:** a atinge, a așeza, a pune în ordine, a arunca, a face.

Acu: nume de familie la români = **ak(u):** a face, a săvîrși, a aranja, a pune.

acum: o acțiune prezentă(lat. eccum modo) = **a-cum:** apă proaspătă.

acușica: expresie ce arată că o acțiune se va desfășura imediat, un timp de așteptare scurt(et. nec.) = **acușica/a-gu-zi-ga:** imediat, devreme, dimineata.

Acuș: nume de familie la români = **a-cuș-u:** a reuși, a izbuti, a aranja repede, a fi bine pregătit.

acușu: imediat, îndată, după ce îmi trag puțin sufletul, după o clipă de odihnă(et. nec.) = **a-cuș-u:** a reuși, a izbuti, a aranja repede, a fi bine pregătit.

Ada: nume de familie românesc = **ada:** cer, străbun, a trimite, a primi.

Adam: nume de familie la români = **a-dam:** așezare, colonie, a impune, a strânge.

adamant: diamant(sl. adamantū) = **a-da-min-du:** a scînteia, a compara, a vorbi, a desăvîrși.

Adan: nume de familie românesc = **adan/a-dam:** colonie, a impune, a strânge.

adap: a da animalelor apă, a duce vitele la o sursă de apă pentru a bea, a achita o obligație(lat. adaquare) = **adap/a-dab:** angajat, slugă, a duce.

adap: a acumula cunoștințe, a învăța de la cineva bătrîn, a învăța să cînte de la cei cu experiență (lat. adaquare) = **adap/a-da-ab:** un fel de cîntec, lacrimi fierbinți, aproape de capul cuiva, a prețui.

adapa: a duce animalele la apă să bea, a da apă vitelor(lat. adaquare) = **Adapa:** primul om în mito-logia emeș, ieșit din marea primordială, unul din cei șapte înțelepți care i-a învățat ritualurile de cinsti-re a divinităților.

adar: nume de familie la români = **a-dar:** a confisca, a sechestra, a lua cu forța.

adă: acțiunea prin care unei persoane i se cere să transporte sau să miște ceva cu o destinație precisă către cel ce cere(lat. adducere) = **a-da:** a trimite, a duce afară, a țipa.

adi: nume de familie la români = **a-de:** proaspăt, nou, sănătos.

adia: a aburi, a sufla ușor(lat. adiliare) = **a-de-a:** a zbura ușor, ploaie de primăvară.

Adir: nume de familie românesc = **addir:** leafă, preț, răsplată, a duce.

Adoc: nume de familie la români = **adoc/a-dug:** apă proaspătă, apă de izvor, a face ceva.

aduc: efectuarea unei acțiuni de transport sau de informare către un loc precis(lat. adducere) = **aduc/a-dug:** apă proaspătă, apă nouă de la izvor, a îndeplini o comandă.

aduc: a duce, a căra(lat. adducere) = **a-duc/a-dug:** a iriga, a îndeplini, a căra cu ulciorul.

adumi: a se îmbăta(lipsă dex) = **a-da-min:** a se întrece, pahar fără picior, a fi spumos, a apuca, a prețui, a fi răutăcios, mediocru, ceartă.

aduna: acțiunea de a strânge unele obiecte sau animale împrăștiate într-un singur loc sau concentrarea ideilor asupra unei singure probleme(lat. adunare) = **a-dun-a:** pescarii care adună peștele în barcă, a încărcă, a umple.

aea: formă populară pentru aceea, care arată o persoană de gen feminin dar în sens general dintr-o mulțime, un element dintr-o mulțime(lat. ecce-illu) = **a-e-a:** revărsarea apei peste un câmp sau scurgere dirijată a acesteia de lîngă un dig.

aga: conducător, șef militar(tc. aga) = **aga:** coroană, regalitate, faimă, [age: vîrstă].

Aga: nume de familie românesc = **aga:** diademă, cunună, cinste, regalitate.

agale: acțiune făcută cu chibzuință, mers legănat, curgerea lentă a unor ape pe lunci sau șes(ng. agalia) = **a-gal:** a curge, a inunda periodic suprafețe mari.

Agan: nume de familie la români = **agan:** uger.

Agape: nume de familie românesc = **agape/agab(e):** maimuță.

agarin: păgîn, necredincios, mahomedan, persoană care nu este botezată în religia creștină(sl. aga-reaninu) = **agarin:** mamă, pînțece, a aduce pe lume, cinste, a unge. Acest cuvînt dovedește vechimea tainei botezului copilului pe care neamul carpatin a avut-o mult înainte venirii născocitului apostol Andrei sau a altor mesageri creștini care pretind că ne-au pus pe calea cea bună. Cei nebotezați erau considerați străini de comunitate, (păgîn = om care trăiește pe cîmp, lipsit de darul comuniunii).

Agăș: localitate în județul Bacău = **a-ga-aș:** priceput, îndemînatic.

agic: lut, argilă(lipsă dex) = **agic/a-gig:** a produce supărare mare, mocirlă, a se murdări.

agil: abil, priceput, isteț(fr. agile) = **igi-il:** a direcționa ochii spre,

agiur: broderie pe o țesătură prin scoaterea firelor din urzeală sau din bățatură(lipsă dex) = **a-gur:** a îndoi brațul, a mișca repetat, muncă, răsplată, semn.

agru: ogor, țarină, teren cultivat, arătură îngrijită(lipsă dex) = **agrun:** sanctuar interior, terenul din jurul sanctuarului care era lucrat cu ajutorul comunității.

agu: împărat, conducător suprem(lipsă dex) = **aga:** coroană, regalitate, a pune în ordine, act.

Agura: nume de familie românesc = **a-gur(a):** a se pleca, a îndoi brațul.

ah/ahi: nedumerire, aprobare, a încuviința o acțiune, a primi o răsplată(et. nec.) = **ah/ahi:** a se grăbi, aroganță, trufie, a fi de partea cuiva, răsplată,

ahî: cu sensul de da, a confirma, a fi de partea cuiva(et. nec.) = **ahi:** a fi de partea cuiva, răsplată, clipă, moment, a grăbi.

aho!: strigăt cu care se încetinesc sau se opresc boii, strigăt la Plugușorul de Anul Nou(et. nec.) = **ahî:** a dirija, a conduce, a duce, a purta, neam, a răsplăti, moment.

ahî: suspin, oftat, durere, jale(ng. ahti) = **ah:** putere, rezistență, a înarma, a răni, clipă.

ai: hai!, mișcă!(et. nec.) = **a-e:** a aduce, a urca, a apuca, a prinde cu grijă, a înălța.

ai: ani, vîrstă(lipsă dex) = **a(i):** a boteza, odraslă, urmaș, moștenitor, străbun, tată, bunic.

ai: usturoi(lat. alium) = **a(i):** rod, a crește, numeros, zece, a avea un efect.

aide: haide!, mișcă-te!(tc. haydi) = **a-de:** a face ceva, a săvîrși o acțiune, a decide.

alai: grup de persoane care însoțea în feudalism pe domnitor sau un boier, grup de tineri organizați în cete care colindă de Anul Nou pe la casele sătenilor cu capra, mascații, ursul sau plugușorul(tc. alay) = **ala(i):** exclamație de bucurie, a bate toba, a face gălăgie, a cînta, a petrece, dorință.

alaman: unealtă de pescuit formată dintr-un sac central cu aripi cu care se încercuiesc și se adună bancurile de pești(et. nec) = **allam(an):** chip, vedenie, viclenie.

Alaman: nume de familie românesc = **alam(an):** figură, aparență

alamă: aliaj de cupru și zinc ușor de prelucrat din care se fac diferite obiecte(it. lama) = **alama:** statueta, figurină, imagine.

ală: monstru, dragon, balaur ce stârnește furtunile(lipsă dex) = **ala:** exclamație de frică, groază, a teroriza, a pune stăpînire, a speria.

ălăm: bir în natură stabilit pentru turmele de oi sau vite(lipsă dex) = **alim:** bou, berbec, taur.

alde: de felul..., ca și...(et. nec.) = **al-di:** a ruga, a vorbi, sau, ori, a lipi o casă.

aldui: a binecuvînta(lipsă dex) = **al-du(i):** a insista, a dori, a cere, a da un sfat, bucurie.

alei: exclamație care exprimă minie, bucurie(lipsă dex) = **a-la:** exclamație de bucurie, plăcere, jale.

alean: dor, durere sufletească, întristare, suferință, melancolie(magh. ellen) = **al-la-an:** stejar, unul din arborii folosiți de români la ceremoniile de înmormîntare.

alega: a insista pe lîngă cineva, a se lega, a se ține de capul cuiva(lat. alligare) =

al-aga: a face ce-va, a prăși, a lucra la sapă, a repeta o acțiune.

alenă: aer cald care iese din plămîni în timpul expirației și se vede cînd este frig(fr. haleine) = **alan(a):** aparență, imagine difuză, vedenie.

aliata: unirea unor forțe pentru realizarea unor scopuri viitoare(fr. allier) =

aliata/ul-li-a-ta: pentru mult înainte, pentru viitor.

alin: a potoli, a liniști, a ține sub control(lat. allenare) = **alin/alim:** puternic, viguros.

alinc: vioi, viclean(lipsă dex) = **alanc/alang:** figură, aparență, nălucire, puternic, mișcare.

altar: locul unde se aduc ofrandele sau se fac sacrificiile într-un cult religios. Neamul emeș avea o religie monoteistă cu An în frunte ca entitate spirituală ce reprezintă veșnicia și de unde vin toate. Ziguratele erau construcții atît cu caracter laic dar și religios, aveau forma unor piramide în trepte iar în vîrf exista un altar unde se aduceau ofrandele și sacrificiile(lat. altarium) = **al-tar:** a ciopli cu o unealtă, a îndepărta prin tăiere, a delimita, a finisa, a grava [altar: altar].

altu: următorul, cel ce urmează(lat. alter) = **altu/al-du:** a săpa pămîntul care este deja sfărîmat, a prăși din nou.

aluna: a se holba, a suspecta, a deschide ochii mari(lipsă dex) = **al-lu:** a necăji, persoană acră, a căuta nod în papură, crab, a înțepa, a ustura.

a lu: expresie care arată că un individ aparține de o familie(et. nec.) = **a-lu:** adjectiv pentru vite mici care arată de ce rasă aparțin.

alun: arbore care face fructe comestibile(lat. abellona) = **alun:** arbore, copac.

am: posesie, existență(lat. habere) = **am:** a fi.

ama: zău!, chiar așa!, ce mai treabă!(tc. ama) = **ama:** cine? care? pe care? ca și?

Ama: nume de familie românesc = **ama:** mamă, izvor, mătușă, a îngriji ca o mamă.

amară: funie cu care se leagă o ambarcațiune de mal(fr. amarrer) = **a-ma-ru:** rîu mare, a fixa, a prinde, a găfii, a pune, necaz.

amaru: stare de spirit care exprimă disperare, neputință, decădere psihică, nenorocire de proporții abătută peste o persoană, grijă profundă purtată mereu în suflet, distrugere, jale, chin fizic sau psihic (lat. amarus) = **a-ma-ru:** inundație, catastrofă datorată unor revărsări de apă, prost, necopt la minte.

Amaru: nume de familie la români = **a-ma-ru:** inundație nare, prost, necopt la minte.

amăgi: a minți, a crea o stare diferită față de realitate, a păcăli(lat. ammagire) = **amagi:** gheața care dispare la căldură ca minciuna în fața adevărului.

amări: a întrista, a supăra, a necăji(lat. amarus) = **amar(î):** necopt la minte, prost, năfîng.

amărunt: parte mică, bucățică(et. nec.) = **amar-cud:** a separa de, a detașa, animal mic.

ambar: hambar, depozit(bg. hambar) = **ambar:** trestie, a măsura cu grijă, limită.

Ambar: nume de familie la români = **ambar:** mărăciniș de baltă, papură, limită.

amigi: a ațipi, a clipoci(lipsă dex) = **amagi:** gheață, a se topi, a fi obosit, a fi bolnav.

amuș: groapă sau puțină cu apă și var pentru argăsit pieile, argăseală(et. nec.) = **amaș:** stîină, tîrlă de vite, adă-post provizoriu pentru ciobani și activitățile lor.

amuș: imediat, o acțiune sau decizie care se va săvîrși imediat(et. nec.) = **umuș:** decizie, considerație, discernămînt, inteligență.

amuși: a curăța părul de pe pieile scoase din amuș(et. nec) = **amaș:** a îndepărta, ied.

an: unitate de măsură a timpului, formată din 365 de zile, cuprinde o rotație completă a Pămîntului în jurul Soarelui. Vechile populații percepeau anul ca o veșnică schimbare de două anotimpuri, vara și iarna determinate direct de ciclul agrar. Vara începea odată cu perioada muncilor agricole (martie-aprilie) și se termina cînd se aduna recolta(septembrie-octombrie), după care venea iarna, iar Anul Nou era ținut în luna martie ca o sărbătoare a renașterii și reînvierii. Această tradiție s-a păstrat la români pînă la începutul secolului al XVIII-lea (lat. annus) = **an:** lumină, cer, rai, An Nou, semințe, ciorchine, înalt.

Ana: prenume = **a-na:** ce? cît de?

ana: frînghie de care sînt suspendate cîrligele carmacelor, frînghie cu plute care se agață de marginea superioară a mrejelor sau a altor plase pescărești(et. nec.) = **ana:** mulțime, ciorchine, a fi deasupra.

Ani: nume de familie românesc din județul Vaslui = **an(i):** grăunțe, ciorchine, mulțime.

Anca: nume de familie la români = **anca/an-nga:** și încă, cu toate că.

angara: obligații impuse în trecut țaranilor peste cele legiuite, muncă fără plată, corvoadă, belea, necaz, greutate(ngr. angaraia) = **a-ngar:** a acționa puternic, a persecuta, a rezista, a subjuga.

angara: obligații numeroase, treburi de rezolvat(ngr. angaraia) = **a-nga-la:** sac din piele pentru făină, a transporta provizii de făină.

anere: inel – cuvînt scris pe inelul descoperit la Ezerova în anul 1912 (lipsă dex) = **a-niri:** cântec funebru, inel cu piatră prețioasă albă sau neagră. Apropiat este cuvîntul *anulare* – a fi rotund ca un inel, a avea înfățișarea unui inel.

Ankara: oraș în Anatolia = **ankara/en-kara:** strămoșul de la margine.

a nopta: a se face noapte, a petrece noaptea la cineva(lat. noctis) = **anopta/an-ub-da:** ținut, întin-dere mare.

Ancu: prenume la români = **an-ki:** univers.

antal: butoi mare de stejar, poloboc, măsură de 50 vedre(ucr. antal) = **an-ta(l):** înalt, mult, deosebit de mare.

Antal: nume de familie la români = **an-ta(l):** înalt, spre, înainte de, deosebit de mare.

apa: elementul vital al vieții, lichidul care ocupă 70% din suprafața pământului fiind principala componentă chimică a corpului omenesc(lat. aqua) = **a-pa:** țeavă făcută din argilă prin care trece apa sau berea consumată la diferite evenimente.

apa: mediul de viață cel mai răspîndit(lat. aqua) = **apa/aba:** lac, mare.

apa: apă de la izvor folosită pentru descîntece(lat. aqua) = **a-pa:** apă curgătoare folosită în ritua-lurile funerare.

Apan: nume de familie românesc = **a-pin:** partea din semințe puse sub brazdă.

apar: evenimente neașteptate, prezență bruscă, a se ivi(lat. apparere) = **apar/u-bar:** amiază, mijlocul zilei.

apar: vînzător de apă, sacagiu, corăbier((lat. apparere)) = **apal/a-ba-al:** uscat, secăt, însetat, a scoate din apă, a se us-ca, a îndepărta murdăria.

apăra: a proteja, a avea grijă(lat. apparere) = **apara/ubara:** a proteja, a apăra.

apărie: apă mare, apă care inspiră neliniște(aqua) = **apar/abbar:** baltă, mlaștină.

apla: simplu, fără meșteșug, vulgar(lipsă dex) = **aplal/ablal:** droaie, tip așezat la locul lui, vizuină.

aprig: energic, plin de viață, plin de vitalitate, violent, puternic(et. nec.) = **aprig/abrig:** un preot purificator, cel care participă la exorcizare.

ara: groapă făcută în grădină unde se scurgea sîngele unui berbec sacrificat după moartea unei persoane(lipsă dex) = **ara:** obicei, trecere, laudă, drag, scump, a îngrășa.

Ara: braț al Dunării în apropiere de Giurgiu = **a-ra:** cale, drum, trecere, a se revărsa.

ara: începerea muncilor agricole odată cu afinarea pământului prin distrugerea crustei tari de la su-prafață și îndepărtarea buruienilor. În comunitățile agrare această acțiune constituia o sărbătoare deo-sebită la care participau toți membrii. Se alegea cel mai bun gospodar din comunitate și el avea cîntec să iasă primul la arat. Sărbătoarea avea și un profund caracter religios pentru că simboliza împreunarea cerului cu pământul și renașterea unui nou ciclu al vieții. Însămînțarea brazdei avea rolul unei fecundări magice pe care omul o intermedia între cer și pământ și asigura continuarea vieții. Acest ritual agrar se mai păstrează în forma lui arhaică în Maramureș prin obiceiul tînjalei(lat. arare) = **a-ra:** a pune sîmînță, a face praf, a distruge, a însămînța, a străluci, a radia, simpatic, clar, neted, a lăuda.

Ara: nume de familie la români = **a-ra:** a însămînța, a lăuda, a radia.

Arad: oraș în vestul României = **arad:** slugă, subordonat.

arac: șanț pentru colectare și scurgere, bățul ce se pune la vița de vie sau la fasole pentru a ajuta la creșterea și coacerea roadelor în condiții bune(ngr. haraki) = **arah:** provizie, depozit, a întreține.

Arala: nume de familie românesc = **arala:** lumea de jos, iadul.

arat: lucrare agricolă făcută cu scopul de a distruge crusta de deasupra pământului, a distruge buru-iunile și a pregăti însămînțarea(lat arare) = **arat/arad:** bărbat sclav, slugă, servitor, subordonat.

ardeia: a condimenta o mâncare, a-i da un gust picant, plăcut, un gust aparte(et. nec.) = **ar-de:** a lăuda, a scoate în evidență ceva, a arde, gălăgie, scandal.

arde: acțiunea de purificare prin foc, jertfirea unor ofrande pe altar prin ardere(lat. ardere) = **ar-de:** a lăuda, a străluci, a arde cu flacără, drag, gălăgie.

arde: a bate, a lovi cu înverșunare (lat. ardere) = **ar-de:** a sparge, a împrăștia, a răni, a ataca.

argument: suportul unor idei, dovadă, probe în dovedirea unor afirmații, mijloacele prin care se realizează o demonstrație (fr. argument) = **adamintu:** argument, luptă, bătaie.

are: cuvânt care arată posesia unui obiect sau a unei însușiri de caracter(lat. habere) = **a-ri:** a produce, a da naștere, a zămisli,

aria: suprafață de teren pregătită special pentru treierat, bățul fasolelor, depozitarea cerealelor provizoriu pe cîmp. Se smulg buruienile, se nivelează terenul de mușuroaie iar pentru bățul fasolelor se întind pe arie pînze mari(lat. area) = **a-ri-a:** întindere mare, deșert, district, spațiu delimitat,

Aria: nume de familie la români = **a-ri-a:** district, deșert, întindere mare.

ars: distrus prin foc, pîrlit de foc sau de soare, a regreta ceva sau pe cineva, supărat sau speriat foarte tare (lat. ardere) = **ar(sa):** a arde cu flacără, a străluci, scandal, drag.

arzu: termen vechi cu sensul de jalbă, plîngere, rugămintă scrisă pentru rezolvarea unei situații ne-favorabile (tc. arz) = **a-ra-zu:** petiție, persoană care se roagă, rugămintă, ritual, a informa pe cineva.

asară: seara trecută(lat. sera) = **asar(a):** plopul Eufratului, umbră, răcoare, a pleca.

Asău: localitate în județul Bacău = **asa(u):** a duce, a avea, a rodi, a rezista.

ascut: acțiunea prin care vârful unui băț este cioplit pînă devine foarte subțire (lat. excotire) = **ascut/așcud:** pană, ic, a fixa, a înțepeni.

aseca: a deseca, a îndepărta apa din puțurile minelor(lat. seca) = **asaca/a-sa-ga:** apă bună, apă dirijată, a mărgini, a împinge, a duce.

aslam: dobîndă, camătă, fraudă (lipsă dex) = **a-silim:** băătură, a da de băut, răsplată.

asmuți: acțiunea prin care o persoană incită cîinii să atace o altă persoană sau un animal ori cînd o persoană sau un grup de persoane sînt determinate să facă acțiuni dăunătoare pentru alte persoane (et. necunoscută) = **aș-mu-ti:** a înjura, a blestema, a denigra, a înfrunța, a ataca.

asu: bun, cel mai priceput, înțelept (fr. as) = **asu:** doctor, înțelept.

asud: a transpira datorită unui efort susținut, expunerea corpului la temperaturi ridicate care generează transpirație (lat. assudare) = **a-sud:** a mișca cu energie și prin repetare, amiază, a sorbi, a lua, a stropi, a se împrăștia.

aș: exprimă o poftă, o stare de nemulțumire că este contestată înțietatea(et. nec.) = **aș:** dorință, blestem, a pofti, a visa, a blestema.

așa: definește un mod de acțiune la timpul prezent sau o stare de fapt, îndată, imediat (lat. eccum-sic) = **așa:** acum, proștețime, tinerete.

așău: cazma, hîrleț (lipsă dex) = **a-șă(u):** cîmp, muncă agricolă, arie, a lucra pămîntul.

așed: a pune într-o anumită poziție un obiect sau o persoană, a se așeza la umbră (lat. assediare) = **a-șed:** apă răcoroasă, apă rece, apă liniștită.

așezat: stare de calm, stare de echilibru, respect, distincție (lat. assediare) = **a-șed:** apă care stinge văpaia căldurii, apă liniștită, răcoros, rece, calm.

așchie: bucată de lemn rezultată din cioplire cu margini foarte ascuțite care poate produce răni cînd este luată cu mîna. Același fenomen se poate întîmpla cu frunzele de la pipirig sau rogoz care au pe marginile exterioare și pe nervura dorsală zimți ce pot produce răni adînci dacă nu sînt manevrate cu grijă (lat. ascla) = **așchi:** pipirig sau rogoz, a împleti ceva din aceste plante, o rogojină.

at: cal bun, armăsar (lipsă dex) = **at/ad:** a trimite, a plimba afară, chiot, tată.

Ata: nume de familie la români = **ata/ada:** a plimba în afară, arbust.

atac: acțiune violentă, acțiune de reprimare, pregătirea unei asemenea acțiuni prin unire sau aliere (fr. attaque) = **a-tah/a-dah:** aliere, unire, ajutor, acțiune în forță, rezistent.

atacu: desfășurarea unei acțiuni armate cu scopul de a învinge un dușman(fr. attaque) = **atacu/a-tucu:** forță, putere, rezistență, violență, om puternic.

ataman: conducător de oști, hatman, șef al unei echipe de pescari(ucr. ataman) = **atamen/adamen:** luptă, bătaie, a se lua la întrecere, dispută.

Ataman: nume de familie românesc = **atamin/a-da-min:** a se lua la întrecere, dispută.

ață: fir subțire de in, bumbac sau cînepă folosit la cusut sau legat(lipsă dex) = **a-ta:** după, în urma, a lucra la război, a urzi, a face o țesătură.

au: interjecție ce exprimă durere, frică, uimire(lat. aut) = **a-u:** apă mare, inundație de primăvară.

auă: strugure(lipsă dex) = **a... u:** rod bogat, belșug.

aur: metalul de culoare alb-gălbui sau galben-roșiatic care nu se oxidează (lat. aurum) = **a-ur:** mar-ginea discului solar sau a lunii.

Aur: nume de familie la români = **a-ur:** marginea discului solar.

az: eu, folosit înaintea numelui propriu (lipsă dex) = **az/azu:** mirt, cel uns cu mirt în calitate de ales să conducă, înțelept, primul.

azi: timpul prezent(lat. hac die) = **a-zi:** a face treabă cu mîinile, acțiune la lumina zilei.

azil: loc de refugiu pentru bătrînii fără adăpost, a oferi unui străin necăjit un adăpost (lat. asylum) = **azil:** bucurie, fericire, mulțumire.

Azog: nume de familie la români = **asag:** cîmp, domeniu, sferă de activitate.

Sînt 171 cuvinte vechi de peste 5500 de ani fiindcă emeșii au plecat din spațiul carpatic în Ki-en-gi la mijlocul mileniului al IV-lea î.e.n., cărora pricepuții autori ai DEX-ului le-au găsit la multe origini din latină, franceză, neogrecă, bulgară, turcă, dar cele mai numeroase au etimologie necunoscută. Chiar mai multe decît cele de origine latină sînt cuvintele care lipsesc în DEX, deci această lucrare a avut ca scop explicit falsificarea originii limbii rumâne așa cum doreau veneticii dar și lingviștii germani care pretindeau că strămoșii lor goți își aveau sălașurile pînă la gurile Istrului din vechimea vechimilor, venind în primele secole ale erei noastre!

Pretinsa latinizare a limbii geților ar trebui găsită în limba română veche și nu în puhoiul de cuvinte noi intrare în limba noastră după mijlocul secolului XIX!

Cartea autorului „*Dicționarul nemuririi limbii strămoșești*” (446 de file, format A4, tipărită în anul 2016) este un studiu lingvistic ce dovedește că *limba română veche provine dintr-un grai care s-a vorbit în jurul Carpaților încă din mileniul V î.e.n.*, acesta fiind dus de emeși în Ki-en-gi (născocitul Sumer după ticlucitorii de istorii). Evreii susțin cu nerușine că emeșii ar fi semiți, formați ca popor în vechiul Sumer, iar din contopirea culturilor sumeriană, akkadiană și „*evreiască*” s-au născut celelalte culturi antice, de unde se trag bineînțeleș și cele europene.

Primul studiu comparativ este între rumuna veche, emegi (sumeriana după făcătura modernă) și limba latină, unde am găsit un număr de 115 cuvinte comune tuturor acestor 3 limbi.

Al doilea studiu este între rumuna veche și emegi, unde există un număr de 4268 cuvinte identice sau apropiate fonetic și semantic, ceea ce confirmă faptul că *emeșii au plecat din jurul Carpaților*, dar au rămas destui la baștina mioritică care să ducă mai departe limba ce se vorbea în prima parte a mileniului IV î.e.n. Dintre acestea, 1350 cuvinte sînt folosite și astăzi de români ca nume de familie! Mai sînt 4405 cuvinte vechi românești formate din 2-3 foneme eme-gi. Dacă eram gunoaiele imperiului roman (așa cum declară unii „*specialiști*” care pretind că tăblițele de plumb ar aparține neanderthalienilor protosemiți ca vechi băștinași carpatini) nu aveam cum păstra comoara lingvistică ce nimicește pentru totdeauna scorneala acestor cinuri ale întunericului. Românii de azi și-au înfundat urechile să nu mai audă adevărul și astfel nu mai sunt în stare să pornească o puternică mișcare de renaștere spirituală și recuperare a tuturor comorilor furate de alții de la strămoșii noștri geți.

Al treilea studiu este realizat, comparînd graiul arîmînilor de azi cu cel emegi, găsind un număr de 569 de cuvinte identice sau asemănătoare fonetic și semantic.

Al patrulea studiu reprezintă o corelare între limbile rumună veche, irlandeză și emegi, existînd un număr de 290 de cuvinte identice sau asemănătoare. În continuare este un studiu comparativ între emegi și irlandeză, unde am găsit un număr de 205 cuvinte comune sau asemănătoare, iar studiul lingvistic între româna veche și irlandeză a dezvăluit că avem comune 985 de cuvinte. Și este firesc, fiindcă *irlandezii de azi sînt urmașii vechilor ioni* care s-au desprins de toriștea carpatină pe la începutul mileniului II î.e.n. sau poate mai devreme cu ceva sute de ani. Am pus în lucrare și dicționarul emeș - român, fără de care studiile menționate nu puteau fi făcute.

Bibliografie:

1. Olariu C. A. Dicționarul nemuririi limbii strămoșești. Pp.446.